

Lord Syster

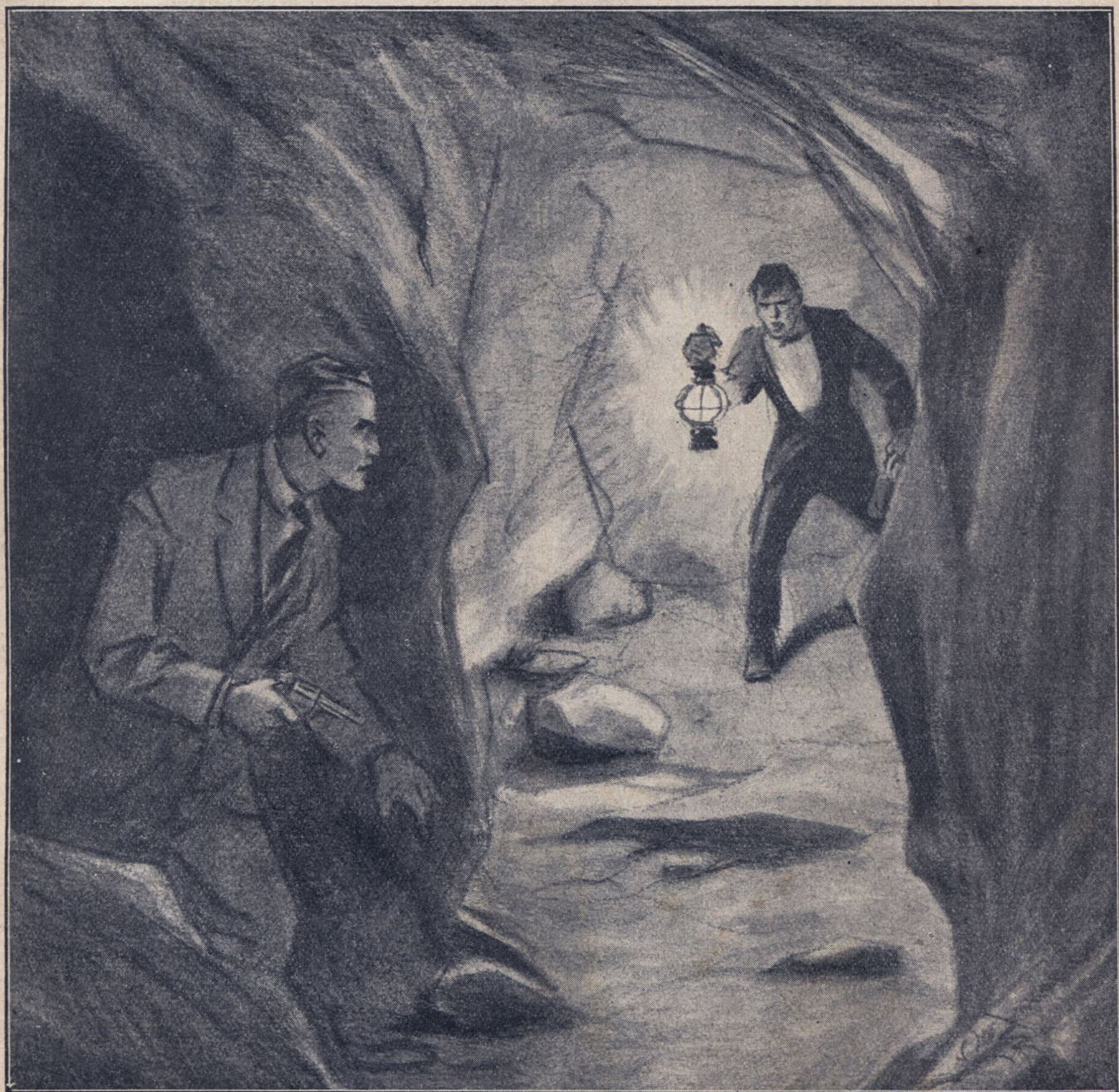
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 691

De Zoon van Arsene Lupin.

20 CENT

Nog 20 stappen en Lupin zou gepasseerd zijn.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM

Exploitant voor België: H. JANSSENS, Hoveniersstraat 8, LEDEBERG-GENT

NIEUWE SERIE

De Zoon van Arsène Lupin

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

Een onverwachte ontdekking.

De hemel begon zich in het Oosten zacht-rose te tinten, er was bijna geen wind, en alles voorspelde een prachtigen dag, toen Raffles, in gezelschap van Henderson en Brand afdaalde langs het smalle rotspad, hetwelk op weinige mijlen ten Zuiden van Saltfleet afdaalde naar het rotsige strand, dat als het ware bezaaid was met groote rotsblokken, zoo zwaar, dat twee paarden ze ternauwernood van de plaats hadden kunnen krijgen.

Over de zee begon zich langzaam een parelmoeren glans uit te spreiden, en zij was zoo vlak, zoo zonder eenigen golfslag, dat zij op een spiegel geleek, reusachtig, waarboven heel langzaam de ochtendnevel optrok.

— Een heerlijke dag! zeide Raffles, en zijn grijze oogen waren vervuld van een eigenaardigen weemoed, dien Brand er slechts heel zelden in waarnam.

Soms vond hij er dat zachte licht in, als Raffles op zijn viool phantaseerde, of met omfloerste stem een oud, Schotsch lied neuriede,

voor de piano gezeten, terwijl zijn lange, krachtige, witte vingers de toetsen nauwelijks schenen aan te raken.

Hij liet zich langzaam neer op een vierkant rotsblok, terzijde van het smalle pad, en zijn oogen dwaalden over de omgeving.

Niets anders was te zien dan een dozijn zeezwaluwen, pas ontwaakt, die krijschend heen en weer vlogen, op zoek naar voedsel, en dan waren er de ruige klippen, die zich links en rechts uitstrekten langs de kust zoover het oog reikte, de onbeweeglijke zee, die nog scheen te sluimeren en daarop een paar nauwelijks zichtbare, schimachtige vormen van witte schuiten, die zoeven het haventje van Mable Thorpe hadden verlaten, nog weer een vijftal mijlen meer naar het Zuiden.

Dat laatste plaatsje is door een spoorweg verbonden met de hoofdlijnen, maar Saltfleet bezit zulk een weelde niet, en het is een half vergeten plaatsje, waar alleen des zomers een veertigtal trouwe badgasten telkenjare terugkeeren, om

er te genieten van de rust, de stilte, de wel-doende afwezigheid van dancings, cocktails, jazzbands en speelzalen.

Men kon er baden — maar op eigen risico, want het was er een beetje gevaarlijk, door het snel wisselen en meestal zeer hooggaand getij, dat heele gedeelten van het strand kon afsnijden, voor men er eigenlijk goed en wel op verdacht was.

Bijna een kwartier verstreek, zonder dat Raffles zich verroerde.

Hij scheen in diepe gedachten verzonken te zijn, Henderson en Brand stoorden hem niet.

De reusachtige chauffeur hield zich bezig met de weinige bagage, en bond lange touwen aan de hengsels der valiezen en Charles Brand stopte een pijp, en dacht er over, dat de frissche morgenlucht de eetlust prikkelde en dat een eenvoudig ontbijt geen kwaad zou kunnen.

Hij kende de plek zeer goed. In de dikste duisternis, zoo meende hij, zou hij den weg naar beneden wel weten te vinden, langs dat smalle, slechts zeer weinig begane pad, hetwelk in de lente, zoodra het gras hoog begon op schieten, gebruikt werd door een paar schaapherders, die hunne kudden lieten grazen op de rotsplateaux.

Brand wist dat hij op dit oogenblik geen tien minuten af was van den ingang van de rotspleet, die naar de ligplaats voerde van de Bruinvisch, Raffles' geheimzinnige, kleine, verwonderlijk snelle duikboot, waaraan hij juist dezer dagen eenige verbeteringen had aangebracht en om deze te toetsen, was juist die tocht ondernomen.

Den dag tevoren waren de drie schier onafscheidelijke mannen met de auto uit Londen vertrokken en tegen het vallen van den avond te Mable Thorpe aangekomen. Zij hadden hun intrek genomen in een van de weinige hotels, die men er vindt, en de eigenaar daarvan was even verbaasd als verblijd over de komst van deze vroege zomervogels.

Wel verminderde die blijdschap een weinig toen hij hoorde dat de zoogenaamde toeristen tochten in den omtrek zouden maken, maar het was toch een buitenkansje — want de auto was blijkbaar een dure wagen, de twee gasten zagen er als echte heeren uit, als rijke lieden, die vacantie kunnen nemen, wanneer zij maar verkiezen, en de chauffeur was blijkbaar een chauffeur van goede huize.

De drie mannen hadden voortreffelijk geslapen dien nacht, zij hadden verzocht, hen heel in de vroege te wekken, zij hadden hunne knapzakken en hun valiezen gepakt, de auto in de garage achtergelaten, en nog voor het kriecken

van den dag waren zij vertrokken, en een wandeling van nog geen uur had hen op deze plek gebracht.

— Hier lijkt de wereld uitgestorven, begon Raffles eindelijk en het was alsof hij zich met een zucht ontrukte aan zijn gedachten. Men zou hier kunnen leven, maandenlang, ja zelfs jaren!

— Geloof je niet dat het tenslotte een beetje vervelend zou worden, Edward? vroeg Brand met een glimlach.

— Eerlijk gezegd — ja, Brand! antwoordde Raffles met een lachje. Want men zegt zulke dingen — maar helaas, onze overbeschaving maakt het bijna onmogelijk, ons nog te schikken in het kader, hetwelk de natuur ons stelt! Het is ons niet meer voldoende te leven te midden van de bloemen, de planten, de dieren, de zee — wij willen geraas, wij willen opwinding, leven, spanning! En dit erken ik — spanning is hier niet te vinden! En toch, hoe weldadig is deze rust!

— Spiegeleieren of gekookt, mylord? klonk hier de zware stem van Henderson en Raffles barstte in lachen uit en zei:

— Je ziet het — reeds in de eerste minuut word ik op deze wijze herinnerd aan de eischen van het werkelijke leven! Bak spiegeleieren, James, de lucht ervan zal mij wel doen inzien, dat dit toch de beste wijze is, van vogeleieren te profiteren.

Een oogenblik daarna aten de drie mannen met een gezonde eetlust van het versche, bruine brood, de thee, in thermosflesschen meegenomen, de spiegeleieren, de geurige schapenkaas en de druiven.

En na zich aldus te hebben versterkt stonden zij weder op, wierpen nog een blik om zich heen, zagen niets dan dezelfde eenzaamheid, en grepen hunne valiezen om dieper af te dalen, zoodat zij al spoedig omgeven waren door de naakte rotsen, die hen van alle kanten omgaven.

Een oogenblik leek de weg zelfs geheel dood te loopen en was het alsof zij onmogelijk verder konden gaan, maar dit was slechts gezichtsbedrog, want achter een boschje dicht struikgewas bleek een zeer nauwe opening, waar Henderson zich slechts met moeite doorheen kon persen, toegang te geven tot een tunnel, zoo stikdonker, dat hier aanstonds de krachtige elektrische zaklantaarns te hulp moesten worden geroepen.

En steeds verder, steeds dieper ging de tocht, hier en daar moesten zij steil naar beneden klauteren en eindelijk bereikten zij de plek, het hol, meer dan honderd meter in doorsnede, en bijna zuiver cirkelrond, dat in verbinding stond met de zee, en waar de Bruinvisch hen wachtte.

Zij begaven zich onmiddellijk aan boord, zoodra het water genoegzaam was gezakt om dit droogvoets te doen en twintig minuten later hadden zij de open zee bereikt, na als het ware dwars door den ontzaglijken rotsmuur te zijn heengevaren, die hier de kust schijnt te torsen op zijn geweldige schouders.

Brand was onmiddellijk naast Raffles komen staan, die plaats had genomen voor het kleine stuurrad, en deze begon onmiddellijk, hem eenige verklaring te geven betreffende de verbeteringen, die hij met de hulp van Henderson binnen een enkele week tijds had aangebracht.

Zoo was het thans mogelijk geworden, de watertanks binnen zeer korten tijd te vullen en weder te laten leegloopen, zoodat het onderwater duiken niet meer dan eenige seconden duurde. De kleine, ronde kijkglazen waren vervangen door platen van helder kwartz, dat zeer duur is, maar waarvan Raffles een vindplaats had ontdekt, waarvan hij het geheim voorloopig voor zich meende te moeten houden.

Deze platen, iets meer dan een decimeter in doorsnede, waren zes centimeters dik, en zoo sterk, dat zij heel gemakkelijk den druk van het water konden weerstaan, zelfs op een diepte van twintig meter. Bij nog grootere diepten werd er een soort raamwerk van sterk staal aan de binnenzijde voor die kijkglazen geschoven, waardoor het mogelijk werd, toch nog naar buiten te zien, terwijl het kwartz den waterdruk kon weerstaan.

Er waren ook kleine verbeteringen aangebracht in de zoogenaamde schutkamer, die het mogelijk maakten, binnen tien minuten tijds de duikboot te verlaten, wanneer die op den bodem rustte. De duikerpakken bevonden zich nog altijd in uitstekenden toestand en waren volmaakt afgewerkt. Raffles had daarna dan ook niets verbeterd.

Een nieuwe vinding op het gebied van de draadlooze telegrafie maakte het mogelijk, op lange en korte golf berichten te ontvangen van bijna alle punten der aarde. Voorts was er een klein electricisch fornuis geplaatst, en dat alles toonde Raffles den verbaasden Brand met een glimlach, terwijl de boot heel langzaam voortgleed onder de oppervlakte, met een halven meter water boven het dek.

De periscoop stak een handbreed boven de golven uit, en Henderson stond voor het kijkglas, en liet het toestel langzaam ronddraaien, maar hij zag niets anders dan heel in de verte de visschersschuiten, die, voor anker liggend en met gestreken zeilen geduldig schenen te wachten op het oogenblik dat de wind zou opsteken,

en zij met het sleepen der netten zouden kunnen beginnen.

Want het waren alle zeilschepen, die dus volkomen afhankelijk waren van den wind.

— En wat zullen wij nu doen? vroeg Brand, opgetogen over alles wat hij gezien had in het binnenste van de kleine boot.

— Wel, wij moesten de Noordzee maar eens oversteken! zeide Raffles. Ik geloof dat de boot twee knoopen sneller kan loopen dan vroeger, onder water zoowel als aan de oppervlakte, en dat zullen wij eens dadelijk onderzoeken. Een enkele beweging met een kleinen hefboom, en de Bruinvisch, als een vurig ros, dat de sporen voelt, schoot eensklaps als met een sprong vooruit, en een oogenblik scheen de wand te trillen door de heftige beweging van de machine.

Maar spoedig hield dit op, en met een gelijkmatige vaart snelde de Bruinvisch voort.

Raffles wierp nu en dan een blik op den snelheidsmeter, verzette den hefboom telkens wat verder, en er lag voldoening in zijn stem, toen hij na een kwartier ongeveer uitriep:

— Ons schip laat ons niet in den steek! Acht-en-dertig knoopen, en dat onder water! Een snelheid van meer dan vijftig kilometer, Brand! Dat wil zeggen, dat ons schip er aan de oppervlakte gemakkelijk twee-en-zeventig zal halen! Als het moet kunnen we het dus tegen den snelsten torpedojager van welke oorlogsvloot dan ook, opnemen!

— Maar nog niet met een renboot, mylord! zeide Henderson en het leek wel alsof dat denkbeeld hem scheen te hinderen.

— Het is waar, James, zeide Raffles lachend. Er worden tegenwoordig speciale renboten vervaardigd, die meer over het water scheren dan het doorklieven en die de fabelachtige snelheid van 95 kilometer per uur kunnen bereiken — maar met hen zullen wij wel weinig te doen krijgen! Vergeet ook niet dat die ontzaglijke snelheden zelden langer dan een uur kunnen worden volgehouden, en dat die racemonsters buitengewoon teer zijn en bij den minsten schok, een onverhoedsche beweging, ja zelfs een al te krachtige golf, als lucifersdoosjes uit elkaar zouden worden geslagen. Hoe staat het daarboven, James?

— Wij hebben de visschersbooten al achter ons, mylord! Ik zie volstrekt niets!

— Dan zullen wij eens boven komen! riep Raffles uit — en een paar tellen daarna schoot de Bruinvisch schuins naar boven, met zulk een geweldige vaart, dat het geleek alsof de geheele boot voor een kort oogenblik als een vliegende

visch boven de golven uitstooft, en er dadelijk daarop weer op neer plofte!

Snel werd het ronde luik geopend, met een enkelen handgreep, de zilte zeelucht drong dadelijk naar binnen, en toen Brand een paar treden van het smalle stalen laddertje was opgegaan, wapperden zijn haren achter hem, en hij had moeite zich staande te houden, zoo groot was de snelheid.

Aan weerszijden van den scherpen boeg rezen als het ware twee doorzichtige, fletsgroene muren van water, bekroond met een dak van schuim, en een paar kilometers ver was het sneeuwwitte zog nog zichtbaar, dat de boot in haar razende vaart achter zich liet.

Weinige minuten later wees de snelheidsmeter drie-en-zeventig-en-een-halven kilometer aan!

— Ik geloof, dat ik tevreden kan zijn! zeide Raffles meesmuilend. Met die snelheid kunnen wij gemakkelijk binnen een paar uren de Noordzee oversteken.

— Dan stel ik voor om Wales heen te varen! stelde Brand vol geestdrift voor. Het moet nu verrukkelijk zijn in de omgeving van het eiland Wight.

— Dan zal Wight voor vandaag ons einddoel zijn, al zal dat nog wel wat langer duren dan een paar uren!

En zoo stooft dan de Bruinvisch voort, uur na uur, en rondde omstreeks tien uur 's morgens Margate.

Zij voer het kanaal in, en nu en dan was zij verplicht onder te duiken, want zij naderde het drukstbevaren deel, waar de passagiers- en de vrachtbooten tusschen Duitschland, Denemarken, Nederland, België en Frankrijk aan den eenen kant, en Engeland aan de andere zijde elkander onophoudelijk opvolgen.

Het eene schip is nauwelijks aan de kim verdwenen of men kan er zeker van zijn, dat een ander reeds weder komt opdoemen.

En steeds ging het verder, steeds Zuidelijker, en toen Raffles eindelijk weder boven water wilde komen, werd hem dit door een eigenaardige oorzaak belet.

Want voor zij het nog goed en wel begrepen, bevond de duikboot zich als het ware binnen in een Fransch oorlogseskader, dat blijkbaar op manoeuvre was en fullspeed koers zette naar de Fransche kust.

Het bestond uit minstens acht groote slag-schepen, zes kruisers, één vliegtuig-schip, waarvan voortdurend opnieuw ranke, kleine vliegtuigjes opstegen, vier en twintig torpedojagers, en op zijn minst twee dozijn duikbooten.

Het waren dus vlootmanoeuvres op groote

schaal en eensklaps herinnerde Brand zich den dag tevoren iets van dien aard in de Times te hebben gelezen van den bijzonderen correspondent van dat blad, die een uitvoerig telegram had verzonden uit Brest, waar de manoeuvres een aanvang zouden nemen, en waar een deel van de Fransche vloot thuisbehoort.

Dit zou zeker heel weinig te beduiden hebben gehad, wanneer die lastige duikbooten er niet waren geweest, maar die waren nog niet zoo erg als die drommelsche vlieg-machines, vele van drijvers voorzien en die bij tientallen tegelijk in de lucht cirkelden als zilveren libellen schitterend in het licht van de zon.

Het was een buitengewoon schoon schouwspel, maar men moest het uit de verte bekijken en dat deed Raffles dan ook.

Hij was echter wel verplicht, daarbij volkomen van zijn route af te wijken die hij zich had voorgenomen, want in een geweldig breede slagorde, op zijn minst vijftig kilometers van het eene einde tot het andere, zette de Fransche vloot juist koers naar de kust, en of hij wilde of niet, Raffles werd naar die kust toegedreven, en bevond zich op dat oogenblik volkomen in de positie van een visch, die aan het sleepnet wil ontaan.

Ongetwijfeld was hij sneller dan de snelste van die duikbooten, die daar als groote, grijze potvisschen over het water gleden, of als donkere vormen zich afteekenden op weinige meters onder de oppervlakte, maar het zou een zeer gevaarlijke onderneming zijn, voor die vloot langs te willen ontvluchten, die daar met een snelheid van 35 knopen in het uur kwam aanzetten, terwijl de pijpen roetzwarte rookwolken uitbliezen, en de lucht leek te trillen van de sidderende inspanning der machines.

En Raffles koos dus de verstandigste partij, wendde het roer, en voer voor die aanstormende schepen uit, zooals een ritmeester het doet voor zijn eskadron ruiters.

Dit alles geschiedde ongeveer ter hoogte van Kaap Barfleur, en op nauwelijks tien zeemijlen daar vandaan.

— Neem mij niet kwalijk, mylord, maar dat is een 'drommelsch' gevaarlijke manoeuvre van die Franschen! bromde Henderson, en ik kan het weten, want ik heb twee jaren op het slagschip van Sir Beatty gediend — ik was er bij toen wij Ostende overvielen!

— Je hebt gelijk, Henderson — ik geloof niet dat veel Engelsche aanvoerders dat zouden durven nadoen — met zulk een groote vaart koers zetten naar de kust, op zulk een kleinen afstand. Maar ik geloof dat zij daar reeds afzwenken naar de Seinebaai!

Raffles had goed gezien — want plotseling, als gehoor gevend aan een enkel bevel, en een bewonderenswaardige regelmaat, zwenkten al die zeemonsters af, en voeren thans in gevechtlijn fullspeed voorbij Kaap Barfleur, op een afstand, die het zelfs met het bloote oog mogelijk maakte, de matrozen op de dekken en in de gevechtstorens te onderscheiden.

Maar nog altijd durfde Raffles zich niet aan de oppervlakte wagen, want de vliegmachines bleven nog altijd rondcirkelen, en men weet, dat bij helder weder een waarnemer in een vliegtuig een duikboot zeer gemakkelijk kan waarnemen, al bevindt zij zich op nog zulk een groote diepte, daar het ondoorzichtige stalen lichaam bijna zwart afsteekt tegen de lichte golven, welke het oog loodrecht doordringt.

Maar toen nu ook Raffles, zooals hij wel verplicht was, de vaart van de duikboot aanzienlijk minderde, daar hier overal spitse rotsnaalden uit den zeebodem begonnen op te steken, toen bevond hij zich reeds zeer dicht bij de kust.

Hij matigde de vaart nog meer, en door den sterken stroom meegevoerd, dreef de duikboot onder water langzaam de reuachtige Seinebaai in, en Raffles, die het gevaar nu voorbij wist, besloot hier eenigen tijd te blijven. Men zou hier rustig kunnen lunchen, bovenkomen wanneer de lucht veilig was, en de omgeving eens onderzoeken.

Want Raffles was een man, die steeds het aangename met het nuttige wist te paren en misschien kon hij hier, op die grillige, rotsachtige kust van Normandië, wel een gunstige schuilplaats voor zijn duikboot ontdekken, waarvan hij bij gelegenheid partij zou kunnen trekken.

Voorzichtig voer hij onder water door, met ingetrokken periscoop, en met het oog dicht voor een der kijkglazen, todat Brand hem een beweging zag maken met den stuurhefboom, de boot draaide heel langzaam om haar spil, en zij voer behoedzaam toe op den rotswand, groenglinsterend, die daar oprees uit het ge-

heimzinnig verlichte water van de Noordzee.

Brand keek door het andere glas en zag dadelijk wat de aandacht van Raffles had getrokken.

Het was een soort van poortvormige ingang in den rotswand, waarvan de bovenzijde zich op het oogenblik een vijftal meters onder water bevond.

Met de grootste behoedzaamheid stuurde Raffles er de Bruinvisch binnen, tegelijkertijd het krachtige zoeklicht ontstekend, dat het water tot op dertig meter afstand vrij helder verlichtte.

De tunnel bleek zich echter vrij spoedig te versmallen, maar bleek toch nog breed genoeg, om de Bruinvisch ruimschoots doortocht te verleenen.

Maar eensklaps eindigde deze gang, ongeveer twintig meter verder, en de duikboot dreef in het midden van een zeer klein meertje, eigenlijk niet meer dan een vijver, omstreeks dertig meter in doorsnede, bijna zuiver rond, en heel voorzichtig liet Raffles de boot stijgen, todat de wijzer aangaf dat de oppervlakte bereikt was.

Brand opende het luik, het electriche licht drong met kracht naar buiten en toen hij opzag slaakte hij een kreet van de grootste verbazing.

Want het was hem onmogelijk, de zoldering te ontwaren van het hol, waarin de duikboot bij toeval was aangeland! Niets dan duisternis! Neen toch, heel hoog, zeker wel zeventig meter van de oppervlakte van het water drong een flauw schijnsel naar binnen, in hetgeen een soort holle kegel geleek te zijn, een kegel van rotsblokken! En dat was geen kunstlicht, het was het daglicht, dat daar schuin naar binnen viel, in die rotsnaald!

Maar Brand had bijna een schreeuw gegeven, toen zijn oogen, aan de halve duisternis gewend, nogmaals rondwaalden.

Want daar, bijna over de geheele lengte oprijzend boven het water, lag een voorwerp, dof geschilderd dat hij onmiddellijk herkende:

Het was een duikboot!

HOOFDSTUK II.

Het geheim van de rotsnaald.

— Wat is er? vroeg Raffles zacht, toe hij den gesmoorden kreet hoorde, en, opziende, het verbaasde gelaat zag van zijn vriend.

— Wat is er? Er is een duikboot, dat is alles! antwoordde Brand, bijna vallend over zijn woorden.

— Een wrak?

— Volstrekt geen wrak! Een bruikbare, volkomen gave duikboot! James, breng het zoeklicht eens boven!

Zoo haastig hij maar kon droeg de reus het toestel op het dek, hetwelk met een lang snoer aan de dynamo bevestigd was, zoodat men het ook buiten het vaartuig kon gebruiken.

En nu verlichtte een bundel bijna oogverblindend licht een groot gedeelte van dat zonderlinge hol!

De stralen troffen de duikboot, die daar lag, onbeweeglijk, als een dier dat op de golven slaapt en de drie mannen keken er een oogenblik met de grootste verwondering naar.

Er viel niet aan te twifelen, of die duikboot was wel degelijk bruikbaar, als was zij ongetwijfeld van een oud model, dat niet meer wordt aangemaakt.

En Raffles had er nauwelijks eenige minuten zijn blikken over laten dwalen, of hij zeide kalm:

— Het is een U-boot.

— Wat zeg je daar? Een boot van de Duitse oorlogsmarine? schreeuwde Brand.

— Ik ben er volkomen zeker van. Je kunt het trouwens zelf zien! Kijk maar, ons licht is zoo sterk, dat je de zeer groote, met zwarte verf geschilderde U op den hoogen ingangstoren nog kunt zien, ofschoon de tegenwoordige eigenaar zijn best heeft gedaan, die met een dikke laag grijze verf aan het oog te onttrekken!

Het was waar, nog juist even kon men de letter U ontdekken! Zelfs het cijfer daarachter was nog flauwtjes zichtbaar. Het was het cijfer 13.

— Die boot dateert nog van voor den grooten wereldoorlog! ging Raffles rustig voort. Wie kan zeggen of zij niet heeft deelgenomen aan een van die sluipochten, waaraan zooveel van onze koopvaardisshepen ten offer zijn gevallen — en ook die van de neutralen, laten wij dat niet vergeten!

— Maar hoe komt dat ding hier? riep Brand in de uiterste verbazing.

— Dat zullen wij wel eens spoedig onderzoeken! antwoordde Raffles laconiek, maar keer eerst het licht eens naar boven, James. Temper het echter van te voren, want het is niet noodig, dat men het schijnsel door die opening daarboven zien kan! Weliswaar schijnt de zon fel, maar men kan toch niet te voorzichtig zijn!

Het licht van de lamp werd wat getemperd, het toestel werd omhoog gericht, en nu pas konden de drie mannen goed zien, dat zij zich inderdaad bevonden in hetgeen men zou kunnen noemen eer suikerbrood van steen, en hol tot aan den top.

En op nauwelijks acht meters van dien top bevond zich de smalle spleet, als een soort van venster, die Brand zoeven reeds had opgemerkt.

Van die spleet hing een touwladder af, waarvan het ondereinde bijna den steenachtigen bodem raakte.

Want het water van het meertje raakte niet onmiddellijk de wanden van den hollen rotsnaald, maar liet een soort van cirkelvormig strand vrij, waarvan de breedte afwisselde van een tot bijna drie meter.

Een soort van inham had zich gevormd ter plaatse waar de U-boot rustig op de golven dreef met het dek bijna geheel boven water.

En men begreep, dat er heel wat zeemanskunst voor noodig was, dat schip, dat zeker wel vijftien meter lang was, te doen wenden in dien kleinen vijver, die nauwelijks het dubbele in doorsnede mat.

De duikboot lag juist tegenover den uitgang van de tunnel.

En toen de drie mannen eens nauwkeurig toezagen, bemerkten zij, dat er juist in het midden boven dien uitgang een zware ijzeren ring in den rotswand was gemetseld, waarvan het doel niet twijfelachtig kon zijn.

De eigenaar van de duikboot bracht zijn schip waarschijnlijk naar buiten en richtte het met den voorstevan naar de tunnel, door een staalraad van den boeg door dien ring te halen en aldus tamelijk gemakkelijk het schip als het

ware zichzelf met den neus naar die onheilspellende opening te doen richten.

Alles wees erop, dat de boot zoowel als de ring vrij dikwijls gebruikt werden.

Voor het overige, geen spoor van leven — stilte des doods!

Raffles en Brand keken elkander een oogenblik zwijgend aan, en toen begon de jongeman weder:

— Wij zullen de opvatting prijs moeten geven, Edward, dat die boot daar bij ongeluk is binnengeraakt, tengevolge van een storm. Het zou al heel toevallig zijn, als dat schip door de nauwe opening was gedreven, en dat zonder te worden beschadigd!

— Ik wil desnoods nog aannemen, Brand, dat het toeval die duikboot door dat nauwe gat heeft gejaagd — maar ik weiger te gelooven, dat het zijn bemoeiingen zoover uitstrekt, zware ijzeren ringen boven een uitgang aan te brengen!

— Maar die ring zou er misschien reeds eeuwen kunnen zitten, Edward!

— Neen, Brand! Want je kunt zelfs van hieraf zien, dat hij niet verroest is, en dat komt omdat hij bestreken is met een roestwerend middel — een uitvinding, zeker niet veel ouder dan een tiental jaren!

— Zullen wij geen nader onderzoek instellen, Edward?

— Stellig! En ik geloof, dat wij dat zonder gevaar kunnen doen, als wij de noodige voorzichtigheid in acht nemen, want ik zie nergens een periscoop opgestoken, en ik geloof niet, dat er zich op dit oogenblik iemand in die duikboot bevindt.

— Die touwladder?

— Die schijnt daar voortdurend te hangen, en naar het schijnt verlaat de zonderlinge bewoner van dit nog zonderlinger hol het binneste van dezen rotsnaald door middel van een touwladder!

— En aan den buitenkant?

— Ja, dat is vreemd genoeg! Ik kan mij volstrekt niet voorstellen, hoe men zonder groot gevaar langs die zeer steile piek zou kunnen afdalen of opklimmen!

— Misschien is daar buiten ook wel een touwladder! merkte Henderson nu op.

— Die zou gezien worden, James! liet Brand zich hooren.

— En wat zou dat, mijnheer Brand? vroeg de reus.

— Wel, James, gaf Raffles hem glimlachend ten bescheid, die man die deze duikboot in eigendom heeft, zal er naar alle waarschijnlijkheid zeer weinig op gesteld zijn, zich te laten

zien bij het in- en uitgaan van zijn zonderlinge woning! Men kiest zulke verblijfplaatsen nu eenmaal niet louter voor zijn vermaak, en meestal slechts wanneer men iets te verbergen heeft! Wij weten echter volstrekt niet, op geen kilometers na, hoever deze rots van het vaste land verwijderd is, op welke wijze zij kan worden bereikt en of er van de landzijde iets te zien is van een eventueelen touwladder! Men zou zich bijvoorbeeld ook kunnen denken, dat er aan de buitenzijde van deze holle naald, stevige steun ijzers in den wand geslagen zijn, met een soort van leuning er naast, zoodat het voor een jong en stoutmoedig man niet moeilijk moet zijn, zich daarlangs naar boven en naar beneden te werken! Ook is het mogelijk, dat wij niets van dat alles zouden vinden, en dat deze touwladder alleen maar dient om door het gat daarboven den omtrek te kunnen waarnemen, bijvoorbeeld ingeval van achtervolging.

— Dan stel ik voor om dat maar eens dadelijk te gaan onderzoeken! merkte Brand op.

— Ik had juist die opmerking willen maken, Brand! zeide Raffles opgewekt. Jij bent de lichtste van ons, en jij ziet overdag het best! Neem den kijker mee, klauter eens naar boven, en zeg ons wat je daar ziet!

— Let intusschen op de duikboot! ried Brand hem aan. Het zou onaangenaam zijn als de dekkel eens plotseling openging, en er verschenen lieden, die ons als indringers beschouwden — wat wij dan ook feitelijk zijn!

Brand had het woord nauwelijks gezegd, of Henderson slaakte een lichten kreet, en zeide fluisterend, alsof het mogelijk ware dat men hem daarbinnen had kunnen verstaan:

— Er komt een beetje beweging in de boot, mylord! Ik geloof dat ze zakt.

Raffles richtte aanstonds zijn blikken op het geheimzinnige stalen schip, en hij zag dadelijk, dat Henderson goed gezien had.

De boot daalde heel langzaam een weinig!

— Dadelijk het luik dicht, en weer naar buiten, vrienden, beval Raffles kortaf. Ik wil niet, dat wij hier thans reeds overvallen worden.

Binnen enkele seconden was het luik gesloten, de Bruinvisch daalde onder water, zocht den uitgang op, en was een paar tellen daarna weder in open water.

Voorzichtig koos zij het ruime veld, onder water blijvende, en zoo kon zij onmogelijk gezien worden door degenen die zich in die ouderwetsche duikboot bevonden, die immers nog niet voorzien was van kijkglazen, zoodat men met behulp van een periscoop alleen maar kon waarnemen wat zich boven water bevond.

En op een afstand van omstreeks honderd

meter van den tunnelingang verwijderd bleven zij daar als het ware in hinderlaag liggen, en omstreeks een kwartier daarna verscheen er een langwerpige vorm, donker en dreigend, die als een spooksel door het heldere water schoot, en tamelijk snel verdween in noordoostelijke richting.

En niet zoodra was de weg veilig of Raffles gaf bevel, weder terug te keeren.

Toen de Bruinvisch weder bovenkwam en het luik geopend werd, bleek het hol verlaten te zijn.

De ijzeren ring boven den ingang schommelde nog heel zachtjes heen en weer. Blijkbaar was hij zoeven gebruikt.

En nu verloor Brand geen tijd meer, maar hing zich zijn kijker om, en klauterde met de behendigheid van een aap, langs de touwladder naar boven, totdat de beide mannen daar omhoog, die op het tegeoverliggende strand waren gaan staan, als men dien naam mag geven aan een strookje rots ter breedte van anderhalven meter, zagen het daglicht zijn opgewonden gelaat bestralen.

De stand van de zon was juist op dat oogenblik zoo, dat de stralen juist door de opening naar binnen vielen, en den tegenoverliggenden wand helder belichtten.

— Wat zie je? schreeuwde Raffles na eenige oogenblikken.

— Ik kan wel twintig kilometers vooruit zien! riep Brand opgewonden terug. Ik kan Barfleur als het ware aan mijn voeten zien liggen, en verder naar het zuiden het visschersplaatsje Montfarville!

— Waar bevindt zich de rotspiek?

— Op het einde van een landtong, die zeker wel twee kilometer lang is, maar die thans voor het grootste gedeelte door de golven overspoeld wordt! Misschien zal zij bij eb droogkomen! Aan weerszijden zie ik scherpe rotsen uitsteken!

— Wat kun je nog meer zien?

— Wel, de lucht is op het oogenblik zoo helder, dat ik gemakkelijk Véville in het westen kan zien liggen, ofschoon het zeker wel drie uren gaans hier vandaan moet zijn! En ik zie in het zuiden nog meer plaatsjes, zooals Saint Pierre, en ik kan duidelijk het spoorwegstation zien van Barfleur, waar de lijn naar het Zuiden begint. Er staat juist een grappig klein locomotietje te puffen en er wordt een speelgoed-treintje gerangeerd.

— Kun je iets van de zee zien?

— Volstrekt niet! Maar ik zou het gemakkelijk kunnen, als ik wilde!

— Op welke wijze dan?

— Wel, deze opening bevindt zich niet op

gelijke hoogte met den rotswand! Er is een soort van natuurlijk balkon gevormd, dat op deze hoogte geheel om de rotspiek schijnt heen te loopen. Er zijn stevige ijzers in geslagen, waarschijnlijk om zich aan vast te houden, en als ik naar buiten trad, zou ik waarschijnlijk om de zonderlinge naald kunnen heenloopen, en aan de zeezijde uitkomen!

— Doe dat vooral niet, want men zou je kunnen zien! Vergenoeg je er mede, ten minste wanneer je niemand op het strand ziet, op dat zoogenaamde balkon te gaan, en je dan te overtuigen, of er kans is, aan de landzijde af te dalen!

— Dan ga ik! riep Brand vroolijk terug.

En Raffles en Henderson zagen, hoe de jongeman achtereenvolgens beide beenen over een soort van borstwering heensloeg, en toen verdween hij voor een kort oogenblik uit het gezicht, en men zag alleen maar zijn grillige schaduw zich afteekenen op de helder verlichte zonneplek aan den tegenoverliggenden rotswand.

Hij bleef nauwelijks vijf minuten weg, toe verscheen hij opnieuw, en riep naar beneden:

— Het is zooals ik dacht! Het balkon loopt aan beide zijden rondom de naald, en er is geen sprake van, dat men aan dezen kant, dus aan de zijde van het land, naar beneden zou kunnen dalen, tenzij met gebruikmaking van een touwladder! De wand is hier zoo goed als loodrecht, en zelfs een gems zou er niet tegenop kunnen komen.

— Wacht nog eenige oogenblikken, en poog dan eens een de zeezijde te zien, hoe het daar staat! De duikboot zal nu wel ver genoeg zijn. Is het land overigens verlaten, Brand!

— De kust is zeer rotsig, en ik zie niemand. Bij Véville is wat leven van visschers, en in het haventje van Barfleur zie ik, maar slechts met behulp van mijn kijker, voortdurend kleine schepen in en uitgaan! Verderop zijn eenige kleine akkers, en hier en daar liggen boerenhoeven ver uit elkander verspreid. Maar voor het overige is bijna alles woest en steenachtig — een echt Normandisch landschap. Tusschen Véville en Saint Pierre zie ik een reusachtig moeras — de zon blikkert in het water — ik kan wilde eenden zien en roerdompen en nog andere moerasvogels! En daar gaat juist het treintje weg! Het is een grappig gezicht!

Nog verstreken eenige minuten, en toen klom Brand weer naar buiten, bleef eenigen tijd weg, en onder het naar beneden klauteren, nadat hij weer verschenen was, riep hij al:

— Er zijn klimijzers aan de zeezijde, maar zoo klein en donker van kleur, dat zelfs het

scherpste oog ze onmogelijk zou kunnen ontdekken, de helling, hoewel zeer steil, is met behulp van die klimijzers niet zoo moeilijk te beklauteren! Het balkon heeft aan de zeezijde een soort van borstwering, ook door de natuur gevormd, en bijna een meter hoog, en wanneer men op zijn knieën gaat liggen, kan men zich daarachter heel gemakkelijk verschuilen, en door een paar gaten, die daar blijkbaar opzettelijk met dat doel door middel van een steenboor zijn aangebracht, zien wat er op zee voorvalt, zonder zelf te worden bespeurd! Mij dunkt dat de geheele spies er van het vaste land af moet uitzien als een dreigend naar den hemel gestreken wijsvinger!

Brand had het kleine, rotsige strand alweder bereikt, en hij zag dat Raffles in diepe gedachten verzonken was, en het duurde wel tien minuten voor hij eindelijk begon:

— Het is een zeer zonderlinge zaak, Brand! Is dit een smokkelaarshol? Misschien — maar het is zeer onwaarschijnlijk! Want met een duikboot valt niet heel veel koopwaar aan te voeren! Bijna de geheele ruimte van die ouderwetsche booten der Duitsche oorlogsmarine was ingenomen door machines, en door de torpedolanceerinrichting. Bovendien was dit een van de kleinste duikbooten, welke de Duitsche vloot rijk was. Ik denk dat de tegenwoordige eigenaar tijdens of kort na den oorlog dat schip voor een appel en een ei heeft gekocht als oud roest, en toen bemerkt, dat het nog heel goed was te herstellen en te gebruiken voor zijn geheimzinnig doel. Want geheimzinnig is het zeker. Ik dacht er over na, Brand, hoe die man deze naald als toevluchtsoord heeft gekozen, wel handelt, wanneer hij eenmaal aan de buitenzijde naar omlaag is gegaan, en het vaste land wil bereiken langs de landtong!

— Wel, hij zal er overheen loopen! riep Brand uit.

— Geloof je? Ik ben van een andere meening! Want ten eerste zou hij gemakkelijk kunnen worden gezien, en ten tweede verklaarde je mij zoeven zelf, dat de landtong voor een groot gedeelte onder de golven verdwenen was! Toch is de vloed pas zoeven opgekomen, en bij hoog water moet er dus in het geheel niets van die landtong te zien zijn! Welnu, dat is voor een man als de eigenaar van die boot, een zeer gevaarlijke omstandigheid!

— Dat erken ik! Misschien ligt hier ergens een klein sloepje verborgen, hetwelk hij gebruikt, om het vasteland te bereiken!

— Zeer gevaarlijk, Brand! Het kan bij Kaap Barfleur duchtig spoken, en zelfs bij normaal weder staat er een zeer sterke stroom, overal

rijzen de rotspieken omhoog, en een sloep zou al heel spoedig de kans loopen, daarop te pletter te worden geslagen! Ik vermoed dan ook veeleer, dat er hier ergens een andere uitweg is — bij voorbeeld dwars door de landtong heen.

— Je bedoelt een tunnel? riep Brand verrast.

— Juist! Dat zou volstrekt niet verwonderlijk zijn. Men vindt in dit rotsgesteente, hetwelk honderduizenden jaren geleden door een geweldige natuurkracht op en door elkander werd geworpen, zeer veel van die gangen, die door persing of stolling van de gloeiende aardmassa ontstaan zijn.

— Maar dan zouden wij hier ergens een opening moeten zien, en die is er in het geheel niet, mylord! liet Henderson zich hooren.

— Als die er was, James, wees Raffles hem glimlachend terecht, dan zou de eigenaar van het schip zich zeker niet de moeite hebben gegeven, een touw ladder aan te brengen, en met gevaar voor zijn hachje af te dalen langs de buitenzijde van de naald! Want dan behoefde hij niets anders te doen dan door dat gat in de tunnel en door de tunnel op de kust te komen!

— Dat is waar mylord — dat had ik zelf ook wel kunnen bedenken! zeide de reus verlegen. Dan zou dus de ingang van de tunnel ergens buiten de rotspiek gezocht moeten worden.

— En wij zullen hem ook zoo spoedig mogelijk gaan zoeken, vrienden! zeide Raffles. Maar niet door langs de piek omlaag te klauteren, want dat zou men aan boord van voorbijvarende schepen kunnen zien!

— Slechts tot over een afstand van een meter of vier, Edward! riep Brand uit. Want ik vergat je nog mede te deelen, dat zich voor de rotspiek, bij wijze van natuurlijk scherm, een tweede rots verheft, veel breeder echter, en die den klimmende aan het oog onttrekt, zoodra hij drie of vier meters gedaald is!

— Dat mag zoo zijn — maar het is mij toch wat te gevaarlijk! merkte Raffles op. Bovendien zouden wij dan onze duikboot alleen moeten laten. Maar wij zouden de rollen kunnen verdeelen. Jij, Brand, klimt weer naar boven, je gaat naar buiten, op het rondlopende balkon, maar je belooft me, dat je eerst zeer zorgvuldig zult rondzien met je kijker, alvorens je je zult vertoonen! Is de omgeving veilig, dan klim je aan de zeezijde naar beneden, en je wacht ons op aan het uiteinde van de landtong, op een plek, waar men je nergens kan zien!

— Ik ga dadelijk! riep Brand uit, en opnieuw klauterde hij naar boven, vlug en lenig als een goed geoefend acrobaat.

Raffles en Henderson echter scheepten zich

aanstonds weer in, het luik werd gesloten, de duikboot gleed weder naar buiten, en voer nu onder water om den kop van de landtong heen, heel voorzichtig, heel langzaam, en toen liet Raffles haar weer boven water komen, een paar centimeters, juist voldoende om het luik te kunnen openen.

En het eerste wat zij zagen, toen zij het hoofd naar buiten staken, was, op een afstand van een meter of vijftig, Brand, die opgewonden met zijn pet zwaaide.

Achter den jongeman rees de bijna zwarte rotsnaald donker en dreigend omhoog.

**Weet U, dat de etiketten der
DUBEC-verpakking recht geven op
Kunstkleurfoto's van Filmsterren
in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant
de voorwaarden.**

HOOFDSTUK III.

Lupin Junior.

Behoedzaam bracht Raffles de duikboot zoo dicht mogelijk bij de landtong, totdat het hem mogelijk was, zonder al te zeer zijn stem te verheffen, met Brand te praten.

— Viel het je gemakkelijk, op die plek te komen? vroeg hij.

— Integendeel, het ging met de grootste moeilijkheden gepaard, en bij hoog water zal het zelfs volkomen onmogelijk zijn! antwoordde Brand. Ik heb trouwens tot over mijn knieën door het water moeten waden om hier te komen.

— Zou je niet verder kunnen gaan — ik bedoel tot aan de landzijde van de piek?

— Nu nog wel, maar over een kwartier zeker niet meer! Dan zal de geheele landtong onder water staan, en de golven zullen den voet van de naald bespoelen.

— Doe het dan nu nog snel — voor het te laat is! Ik zou willen dat je poogde, den ingang te vinden van de onderaardsche gang, die waarschijnlijk aanwezig moet zijn!

— Ik zal er mijn best voor doen! gaf Brand ten antwoord, en onmiddellijk ging hij wat verder landwaarts, en hij behoefde geen vrees te koesteren, dat men hem zou zien, want de landtong liep twee kilometer verder uit op een verzameling van bijna onbegaanbare rotsen, puntig en scherp, waar zeker wel niemand zich voor zijn genoeg zou wagen.

Daarachter was een strand, en daar weder achter liep de weg naar het dichtstbijzijnde stadje, Barfleur, maar wie daar liep kon onmogelijk, tenzij met een zeer sterk vergrootenden kijker zien wat er bij de naald voorviel, en zeker

niet aan haren voet, die aan het gezicht ontrokken werd door een scherm van tamelijk hooge rotsen.

En terwijl Brand zocht, namen Raffles en Henderson de omgeving eens wat nauwkeuriger op.

Inderdaad verhief zich de spitse naald tot een hoogte van omstreeks tachtig meter, en aan de landzijde was zij eenvoudig niet te beklimmen, tenzij met een ladder.

Aan de zeezijde echter was de helling iets minder steil. Van de ijzers, welke Brand had opgemerkt, viel echter volstrekt niets te bespeuren.

Wat verder naar zee toe, rees, geheel op het einde van de landtong, een tweede rots op, lager dan de naald, en veel breeder.

Hier was echter van een beklimming in het geheel geen sprake, tenzij met hulpwerktuigen, want overal rezen de wanden zoo goed als loodrecht uit de golven op.

Het moest erkend worden — voor iemand die reden had, zich een schuilplaats te zoeken, kon de plek niet beter gekozen zijn.

Met de minuut steeg het water hooger, en het was reeds nu te zien, dat over een kwartier de geheele landtong onder de golven verdwenen zou zijn.

Brand moest zich dus haasten!

En Raffles stond juist op het punt, hem terug te roepen, en hem aan boord te nemen, toen de jongeman een kreet slaakte.

Hij had de rotspiek van terzijde beklommen, hetgeen aan den voet tamelijk gemakkelijk viel, en had een soort van natuurlijk terras bereikt, omstreeks twee meters van den grond, en nu boog hij zich heen over hetgeen er uitzag als een borstwering, of den steenen rand van een balkon.

— Hier is de opening in de rots, schreeuwde hij.

— Licht het eens bij met je lamp! riep Raffles.

Een oogenblik daarna klonk weer de stem van Brand, die opgewonden riep:

— Het ziet er uit als een put met onregelmatige wanden! Het moet niet zoo moeilijk zijn, erin af te dalen!

— Probeer het dan, maar blijf niet te lang weg.

En toen zagen de beide mannen die aan boord waren gebleven hoe Brand beide beenen over de borstwering lichtte, en toen verdween hij geheel en al!

Toch was het van buiten zoo goed als onmogelijk, te zien dat zich hier een opening bevond.

Brand bleef wel een kwartier buiten het gezicht, en toen hij weer te voorschijn kwam stond zijn gelaat opgewonden en hij riep verheugd:

— Je hadt het goed gezien. Er is een soort van sluipteg door de landtong heen, en het einde ervan kan ik niet zien! Het is echter wel aan te nemen dat zij een heel eind doorloopt, op zijn minst tot dat gedeelte van de landtong, vlak bij de kust, hetwelk tamelijk steil oploopt en zelfs bij stormvloed niet door het water bedekt wordt. Ik ben eerst langs een soort van natuurlijke trap afgedaald. Ik heb ook elektrische draden gevonden, goed beschermd tegen vocht, maar ik kan mij niet voorstellen waartoe zij moeten dienen. Binnen in de piek heb ik tenminste nergens een lamp gezien.

— Die zal er toch wel ergens zijn, Brand! merkte Raffles op, intusschen bevalt dit alles mij niet erg!

Hij stond een oogenblik in diepe gedachten verzonken. Hief toen met een ruk het hoofd op, en besloot.

— Wij zullen deze plek voorloopig nog niet verlaten, Brand. Ik moet dien geheimzinnigen man leeren kennen, die hier met een duikboot in en uit vaart!

— Spreek je in het enkelvoud? Er zullen er toch wel meer zijn?

— Waarom?

— Omdat het ondenkbaar is, dat een man een duikboot kan besturen van die grootte!

— Dat is volstrekt niet zoo verwonderlijk, Brand! De kleine Duitsche duikbooten hadden in den aanvang slechts zes of zeven mannen aan boord, met den kapitein inbegrepen, en daarvan waren er vier alleen maar noodig om de lanceerbuizen te bedienen! Die zijn natuurlijk buiten werking gesteld, en ik zie niet in, waarom een man niet voldoende zou zijn, om zulk een betrekkelijk klein schip te besturen! Wij doen het toch immers zelve ook wel met onze Bruinvisch!

— Er zal wel een luchtje aan dien mijnheer zijn! meende Henderson nu met een klank van minachting in zijn stem. Welke gentleman kiest nu zulk een kale rots voor zijn verblijf!

— Dat wil ik nu juist graag weten, James! zeide Raffles glimlachend. En daar wij volstrekt niets te verzuimen hebben zullen wij wachten tot hij terugkeert! Maar eerst zullen wij eens zien wat je kombuis oplevert, Henderson, want de lunch is onder die bedrijven op den achtergrond geraakt!

De Bruinvisch kwam nog wat dichterbij, en niet zonder moeite, van rots op rots stappende, slaagde Brand er in, ten koste van een paar

schoenen en kousen, zich bij zijne metgezellen te voegen.

Het was reeds bijna drie uur in de middag, en het zou nog verscheidene uren duren, voor de duisternis zou invallen.

En terwijl Raffles en Brand naast elkander op den rand van het geopende luik zaten, lieten zij hun blikken in het rond gaan, en Brand zeide:

— Men zou zich in een woesteniĳ gelooven! Slechts wat zeevogels — en dat is het eenige teeken van leven! Geen plantengroei valt hier te bespeuren, behalve hier en daar wat mos en zeewier in de rotsspleten!

— Je hebt gelijk — het maakt een troosteloos indruk!

— Is het je werkelijk ernst, op de terugkomst van dien geheimzinnigen rotsbewoner te wachten?

— Natuurlijk! Mijn nieuwsgierigheid is gewekt! Je ziet wel dat ik eerlijk ben, en niet eens over belangstelling praat.

— Maar dan is deze plek hier gevaarlijk!

— Wat meen je daarmee?

— Wel, onze man kon wel eens niet met zijn duikboot terugkeeren, maar door die tunnel komen, en dan zou je hem eensklaps uit die nauwe opening daar zien komen — en hij zou ons natuurlijk ook dadelijk zien!

— Wij zullen dan ook wel zoo verstandig zijn, Brand, met die omstandigheid rekening te houden, en hier niet blijven!

— Maar als hij, aan den anderen kant, weder met zijn schip terugkeert — hoe zul je dat dan weten, als wij zelf aan boord van de duikboot blijven?

— Wij zullen natuurlijk de rollen moeten verdeelen, Brand, en van te voren een soort code opstellen, om elkander door middel van seinen te waarschuwen. Wij gebruiken daarvoor dikwijls den roep van den merel — maar ik vrees, dat dat hier niet zal opgaan, want daartoe maken de golven te veel geraas! Eerder zouden wij het krieschen van den zeemeeuw na kunnen bootsen, ten einde ons voor elkander verstaanbaar te maken.

Hij dacht even na, terwijl zijn grijze oogen strak gevestigd bleven op de geheimzinnige rotsnaald, en vervolgde:

— Hij heeft gelukkig maar twee wegen om terug te keeren, onder water, en door de tunnel. Want ik geloof niet dat men ooit over de rots heen zou kunnen gaan, tenzij men nauwkeurig de hoogten en laagten kent, en de zee op haar laagst is. En dan nog blijft het een gevaarlijke onderneming zou ik denken. Ik zou dus zeggen dat een onzer met de boot onder water moet

duiken, en dezelfde plek opzoeken van zoeven, terwijl twee onzer zich verdekt kunnen opstellen tegenover of bij den uitgang van de tunnel! Er zijn hier rotsen in overvloed, die ook bij laag water nog uit de zee zullen blijven opsteken, en waarachter men zich gemakkelijk zou kunnen verbergen.

— Maar als hij met de boot terugkeert — dan zullen wij hem ditmaal toch bezwaarlijk kunnen volgen, want dan zal hij zijn schip wel verlaten!

— Dat is wel waarschijnlijk, Brand, gaf Raffles peinzend toe. Het zal minder gemakkelijk zijn dan ik eerst meende, en die man heeft inderdaad een zeer sterke, strategische positie uitgezocht. Want hoe men hem ook wil naderen — men moet dat doen door van de touwladder af te dalen, tenzij men met een duikboot komt, en met zulk een mogelijkheid houdt onze man waarschijnlijk zelfs geen rekening! Hij weet heel goed dat de tegenwoordige duikbooten veel te groot zijn om heen te dringen door de tunnel, van de zeezijde af! De kleinere zijn allen als oud roest verkocht! Een deel ervan is in handen, zooals wij nu reeds weten, van Amerikaansche dranksmokkelaars — maar met hen heeft hij niet te maken!

— Zou het niet mogelijk zijn, dat een onzer, de man die de duikboot zal besturen, reeds nu dat binnenmeer weer opzoekt, en zich daar onder water schuilhoudt, met het luik juist even boven water? Het zal daar pikdonker zijn en zelfs wanneer er licht wordt ontstoken, zal het niet zoo gemakkelijk vallen onze Bruinvisch te ontdekken.

— Daaraan dacht ik ook reeds, Brand! Het is echter wel wat gevaarlijk. Beter ware het misschien, alleen van de periscoop gebruik te maken. Die is zoo klein, dat het schier een wonder zou mogen heeten, als men dat kleine voorwerp zou ontdekken!

— Een uitstekend plan! riep Brand uit. Je zou er zelfs tijdelijk het kijkglas uit kunnen nemen, en dan zou je er niet alleen door kunnen zien, maar er door kunnen hooren ook! En wanneer een onzer dan, inplaats van zich achter een van deze rotsen te verbergen, de piek beklimt, en zich voor de opening plaatst, waar de touwladder is opgehangen, dan zou die misschien ook het een en ander zien en hooren!

— Goedzoo! dan zullen wij het aldus verdeelen, Brand! Maar mij dunkt dat daar een aangename geur van eieren en ham mijn reukorgaan komt prikkelen! Wij zullen eens gaan zien, hoe onze James zich van zijn taak gekweten heeft.

De beide mannen lieten zich langs het stalen

laddertje afglijden, en deden zich een oogenblik later te goed aan de lunch, die Henderson had weten te tooveren uit eieren, vleesch in blik, en groenten, die den dag te voren versch waren geweest.

Ja, hij was trotsch op zijn kombuis, de brave reus! Het was klein, maar van iederen kubieken centimeter ruimte was profijt getrokken! In lange rijen waren daar naast elkander de kleine vakjes, gevuld met specerijen, de hokjes voor rijst, busjes soep, ingemaakte groenten, gecondenseerde melk en andere onontbeerlijke voedingsmiddelen. Het electriche oventje nam nauwelijks meer plaats in dan een klein dambord, maar Henderson wist er wonderen mee te bereiken. Er was ook een watertank, en die nam nog het meeste plaats in, want zij kon vijftig liters drinkwater bevatten. Maar de reus was er zeker van, dat zijn geniale meester binnenkort wel een middel zou weten te vinden om zee-water snel en afdoende drinkbaar te maken.

Maar reeds toen Raffles en Brand zich aan den maaltijd zetten, had Henderson het luik gesloten en heel voorzichtig zocht zich de Bruinvisch weder een weg onder water naar den ingang van de naald.

Het was tamelijk donker, want de zon stond reeds schuin, en had veel van haar kracht verloren, maar toch durfde Raffles het zoeklicht niet ontsteken.

Groote visschen schoten geheimzinnig langs de dikke kijkglazen, maar van de duikboot viel niets te bespeuren. Raffles waagde het erop, door den ingang te varen, maar ook in het binnenmeer viel niets bijzonders te zien.

En toen hij zich hiervan overtuigd had, begreep Raffles, dat nu de tijd was aangebroken om te handelen, en de verschillende posten uit te zetten, want men kon volstrekt niet weten, wanneer de geheimzinnige eigenaar van de duikboot zou terugkeeren. Het was evengoed mogelijk, dat hij er binnen vijf minuten was, dan dat hij vertrokken was voor een tocht, die wellicht weken kon duren.

En zoo rees de boot een weinig, tot het luik boven water was, Brand stapte aan land, bij het licht van zijn eigen zaklantaarn, liep om het meer heen, bereikte het uiteinde van de touwladder, en begon die met katachtige vlugheid te beklimmen, totdat hij door de opening daarboven verdween.

En niet zoodra wist Raffles hem daar veilig, of het luik werd weer gesloten, nadat het dikke kijkglas uit de periscoop was geschroefd, en heel voorzichtig liet Raffles nu het schip zoover

dalen, dat het uiteinde van de periscoop nog maar juist boven water uitstak.

Want ter elfder ure had Raffles besloten, Henderson liever bij zich te houden.

Bij nader inzien had het weinig doel, iemand tegenover den tunneluitgang te plaatsen, want Brand daarboven zou dien uitgang ook wel kunnen zien, en bovendien zou de man die de tunnel verliet, natuurlijk voornemens zijn het binnenste der rotsnaald op te zoeken.

En nu brak een tijd van wachten aan, die zeker wel twee uren duurde.

Maar plotseling hoorde Raffles een zwak gerucht, hetwelk door de buis van de periscoop tot in de machinekamer doordrong.

Hij legde het oor tegen het onderende van de buis, en hoorde nu duidelijk een schurend geluid, alsof er metaal tegen steen raakte.

Er kon niet aan worden getwijfeld — de U-boot was zoeven teruggekeerd.

Te zien viel er volstrekt niets, want het was binnen in het hol nog stikdonker.

Des te scherper hoorde Raffles toe, en nu vernam hij een ander geluid, dat hem welbekend voorkwam — het was het langzaam, knarsend opengaan van een stalen luik, hetwelk ten slotte met een harden klap achterover viel, op de buitenhuid van het geheimzinnige schip.

Er verstreken eenige minuten, en plotseling werd het binnenste van de holle naald door een vrij helder schijnsel verlicht.

Raffles bracht zijn oog voor de periscoop, en na haar eenigen tijd te hebben rondgedraaid, kreeg hij juist het middelste gedeelte van de vreemde duikboot in het oog, en op dat oogenblik verscheen er een hoofd boven die opening — het hoofd van een nog jongen man!

En Raffles onderdrukte slechts met moeite een kreet.

Want hij had dat hoofd onmiddellijk herkend!

Aanstands begon het in zijn herinneringen te werken, toen hij dat smalle bleeke gelaat zag met die donkere, diep in het hoofd liggende oogen, de eenigszins uitspringende jukbeenderen, het ravenzwarte haar, en de scherpe, een weinig gebogen neus.

Hij had dat gelaat in vroegere jaren menigmaal gezien — maar toen was het ouder — toen begon het zich reeds een weinig te rimpen! Maar de gelijkenis was zoo sprekend, dat hij geen oogenblik durfde twijfelen.

De man die daar langzaam en omzichtig uit de opening van zijn duikboot sprong, was de zoon van Arsène Lupin, den befaamden Franschen avonturier!

HOOFDSTUK IV.

De gevangene.

Toch miste Raffles iets in dit gezicht — en dat was het hooge, blanke voorhoofd van Lupin, dat zelfs zijn rechters had verrast.

Dit voorhoofd was laag, van een anderen vorm. Ook de oogen leken dieper te liggen, en Raffles meende er, zoo helder werd het schijnsel nu, een duisteren, wraakzuchtigen gloed in te lezen.

Overigens was het een fijn, bijna aristocratisch geat, maar heel bleek, als van iemand, die lang ziek is geweest, of maar zelden in de frissche buitenlucht komt.

Het zonderlingste was wel zijn kleeding.

Want die jonge man, die nog nauwelijks drie- of vier-en-twintig jaar kon zijn, droeg een wit flanelen pak, alsof hij zooeven het tennisveld verlaten had!

Daaronder had hij een Schillerhemd van fijn batist aan, smetteloos wit.

Hij keek slechts heel even om zich heen. En toen hoorde Raffles hem heel duidelijk zeggen, in de stilte, die hier in het binnenste van de rotsnaald heerschte:

— Reik mij nu de hand — gij behoeft niet bevreesd te zijn! Wij zijn waar wij wezen moeten — voorloopig althans!

Hij sprak het Fransch met een beschaafde stem, maar met een eenigszins zuidelijk accent, als iemand die uit Provence komt.

Raffles zag hoe hij zich een weinig terugboog, en toen verscheen er tot zijn stomme verwondering een zeer mooi, maar doodelijk bleek meisjesgezicht boven den tamelijk hoogen ingangstoren, dat nauwelijks om zich heen durfde zien.

— Nu, dat is een zonderlinge geschiedenis! mompelde hij. Wat heeft dat te beteekenen? Het kind ziet er volstrekt niet naar uit, alsof zij hier voor haar genoegen komt!

Lupin was reeds op het smalle dek van zijn duikboot gestapt, en stond daar nu, onbeweeglijk, met zijn vuisten in de zijde gesteund, en keek naar het meisje, waarvan alleen maar het bovenlijf zichtbaar was.

Zij droeg een blouse met zeer korte mouwtjes en een vilten hoedje, alsof ook zij zooeven een tennispartij had beëindigd.

Het was een vreemde combinatie — dat grij-

ze, stalen oorlogsmonster en die twee in het wit gekleede jongelieden.

Het meisje had bijzonder fraaie, opmerkelijk groote oogen, van een diepblauwe kleur, en daarbij paste wonderwel het prachtige, half kortgeknipte, blonde haar.

Maar haar gelaat vertoonde daarentegen een uitdrukking van afgrijzen, van ontzetting, van angst, die duidelijk bewezen, dat het geen pleziertochtje was dat haar hier had gebracht.

Lupin stond haar een oogenblik aan te zien met een onbeschaamden blik in zijn donkere oogen, en toen begon hij zachtjes te lachen, met een spottenden klank in zijn stem, totdat hij tenslotte begon:

— Ik hoop en ik verwacht wel spoedig een andere uitdrukking op je gelaat te zien, Denise de Chandeleyle! Wanneer maar eenmaal de liefde in je hart is binnengeslopen, dan zal er wel wat meer gloed komen in die prachtige oogen, wat meer kleur op dat bleeke gelaat! Ik heb niet geweten dat een vrouwelijk gezicht zoo eensklaps kon veranderen. Waar is nu je trots, jij fiere dochter van Markies Raoul de Chandeleyle? Waar is nu je minachting, je spot voor den armen Lupin? Nu ben je in mijn macht — en wij zijn nog niet eens aan het einde van het spel!

Hij had met een snelle beweging een van haar handen gegrepen, die, trillend en wit, op den rand van den ingangstoren lag, en vervolgde met een woesten klank in zijn stem:

— Maar kende je mij dan zoo slecht, dat je dit einde niet eens hebt voorzien, of heb ik mijn rol zoo voortreffelijk gespeeld, mijn rol van nederige slaaf, die gedwee, zonder ooit in opstand te komen, de zweepslagen duldde, die je hem toebracht met je woorden, je lachjes, je bliken? Neen, het is onmogelijk — je kunt niet geweten hebben dat ik Lupin ben, de zoon van Arsène! Een bastaard, het is waar — maar toch zijn zoon! En ik zal toonen dat ik den naam van mijn vader waard ben — en meer dan dat!

Eindelijk scheen het meisje de kracht te hebben gevonden om te spreken, want zij zeide nu, heesch en bijna niet verstaanbaar voor den lusteraar daar beneden tusschen de nauwe, stalen wanden van zijn duikboot:

— U zult mij laten gaan, mijnheer! U zult niet tot het uiterste durven gaan! Ik ben de dochter van een Markies...

— En ik ben maar een armzalig klerkje van den machtigen heer! viel Lupin haar ruw in de rede, met een schamper lachje. Zeker, ik had nooit mijn oogen naar je durven opslaan! En toch heb ik dat gewaagd! En je zult het je berouwen, dat je mij ooit hebt geminacht! Je zult mijn slavin zijn, mijn volgeling. Wat praat je van den adel van je vader! Geldt de mijne soms voor niets, al kan ik dan geen blazoën toonen met een klimmenden leeuw op drie balken? Wat praat je van zijn rijkdommen? Ik heb de schatten der wereld, want ik heb deze boot, ik heb mijn verstand, ik heb twee handen die alles durven aangrijpen — en een geweten heb ik niet, den hemel zij gedankt! Ik zal je toonen wie ik in waarheid ben! Ik bezit millioenen! Zij zijn veilig opgeborgen, geloof dat maar — maar ik kan er over beschikken wanneer ik wil! Vraag je niet eens waarom ik dan de secretaris werd van je vader? Dan ben je dommer dan ik dacht! Om zijn huis te leeren kennen, om zijn geheimen te doorgronden, — om in jouw nabijheid te zijn! Een sluw plan, nietwaar? En heb je geen enkel complimentje over voor de wijze, waarop ik je wist mee te lokken? Was het niet schitterend bedacht, dat verzoek van een vriendin, om even aan den oever van de rivier te komen, die langs het prachtige landgoed van je vader stroomt? Ja, toen was er niet veel schrandereid meer voor noodig, om snel te voorschijn te springen, je de hand op den mond te drukken, en je, als mijn prooi, naar mijn duikboot te dragen, en met je weg te varen!

— U zult mij dadelijk naar mijn vader terugbrengen! riep Denise, de kleine vuisten ballend, en eensklaps trillend van woede en drift. Ik kan U nooit liefhebben — gij hebt niet het recht om mij hier langer tegen mijn wil te houden!

— Niet het recht? Ha, ha! riep Lupin, terwijl hij een schel lachje liet hooren. Mijn recht maak ik zelf! Geloof je soms dat ik me iets gelegen laat liggen aan de wetten, die jullie voor jezelf gemaakt hebt! Daarom bekommer ik mij geen sikkepit! Ik ben koning in mijn rijk, en je bent in mijn handen, je bent mijn voorwerp, mijn speeltuig!

— Ik zal schreeuwen — ik zal om hulp roepen!

Lupin keek haar slechts een oogenblik spottend aan, en zeide schouderophalend:

— Ik kan wel zien, dat je volstrekt niet weet waar je bent! Roep zooveel je wilt, schreeuw maar, verslijt er een stem bij, tot je machteloos neerzinkt — het zou je weinig baten, want nie-

mand zou je kunnen hooren — niemand! Je bent hier op een plek, bijna een half uur gaans van de kust, je kunt zelfs hier hooren hoe de golven de rots beuken, waar je je nu bevindt, dit punt is onbereikbaar voor iemand die mijn geheimen niet kent — en wie ze zou trachten te doorgronden, dien zou het slecht vergaan.

— Dan zal ik mij in het water werpen — liever zal ik alles ondergaan, dan de vreeselijke vernedering te moeten dulden, die je me daarbinnen hebt doen ondergaan, toen je je lippen op de mijne durfde drukken — jij knecht, jij bediende!

Lupin was verschrikkelijk verbleekt, en een oogenblik leek het, alsof zijn gekromde vingers zich uitstrekten naar de blanke hals van het trotsche meisje.

Hij beheerschte zich echter tamelijk snel, maar zijn stem was laag en heesch geworden, toen hij haar toebeet:

— Hoe meer je mij vernedert — hoe schitterender mijn wraak zal zijn. En als het je kan opluchten — beledig mij maar, noem mij slaaf en knecht! Ik ben alleen maar de slaaf van je vader geweest, zijn betaalde bediende, omdat ik dat zelf zoo wilde, omdat het met mijn plannen strookte! Met deze boot ben ik almachtig — ik zal satrijk worden — je zult de mijne zijn — en dan zal ik je wegwerpen, zooals een vod, zooals een oud kleedingstuk, dat mij niet meer zou bevallen! Nu weet je wat je aan mij hebt. Nu heb ik je tot op den bodem van mijn hart laten zien — zooals men dat noemt!

Het meisje staarde een oogenblik in het donkere, spiegelgladde sombere water van het meer, en toen zeide zij rustig:

— Ik zou mij dooden!

— Ook dat heb ik wel voorzien, schoone dame! zeide Lupin sarcastisch. En ik zal je wel beletten, om tijdens mijn afwezigheid, dwaasheden te begaan. Je oogen schitteren? Welk een dwasheid! Je weet niet eens waarheen ik ga, en je geeft je over aan een zoete hoop, die toch onmogelijk in vervulling kan gaan! Meen je soms uit dit hol te kunnen ontsnappen? Kom dan terug van die dwaling! Een kerker in de Bastille was vroeger gemakkelijker te ontvluchten dan het binnenste van dit hol! Probeer het — probeer het gerust! En ik doe afstand van wat ik wist te veroveren, als je erin slaagt! Ik zal je wel beletten, een voet te verzetten, alvorens ik ben teruggekeerd. En nu mag je ook weten, nu je immers mijn vrouw gaat worden, haha, wat ik voornemens ben! Ik ben twee maanden in dienst geweest van je vader, en ik heb hem leeren kennen, dien trotschen, verwaanden edelman! Ik heb nog een kleine reke-

ning met hem te vereffenen — en dat zal vanavond geschieden!

— Je — je wilt hem doden? stamelde het meisje, doodsbleek.

Lupin haalde minachtend de schouders op en antwoordde scherp:

— Dacht je dat ik dat de moeite waard zou vinden? Ik zal mijn handen niet met zijn bloed besmeuren! Ik weet wel een ander middel om hem te treffen! Die maanden zijn niet nutteloos voorbij gegaan — ik ken zijn huis uitstekend, ik weet het nummer van het brandkastslot, ik weet het huis binnen te komen, ook al is schijnbaar alles afgesloten — en ik verzeker je dat ik mijn tijd nuttig heb besteed! Zoo is er bijvoorbeeld aan de achterzijde van het huis een zekere deur, op het oog voorzien van een stevig slot, en van sterke grendels — en niemand weet, dat ik de houten post, waarin de grendels en dat slot moeten grijpen, reeds een paar dagen geleden zoodanig bewerkte, heel in het geheim, dat ik ze heel gemakkelijk met een enkelen handgreep kan verwijderen! Zeg nu eens zelf — is dat geen geniale uitvinding?

Het meisje gaf geen antwoord, maar zag hem aan met oogen die van koele minachting glansden.

Hij glimlachte even en vervolgde:

— Je schijnt voor zulke dingen niet de ware belangstelling te koesteren! Nu, het doet er ook niet toe! Laat het je genoeg zijn, dat ik vanavond in het huis van je vader een paar millioen francs aan goud en aan juweelen hoop te stelen, dan heb ik althans het noodige geld, waarmee ik ruimschoots ons huwelijksreisje kan bekostigen.

Een kort oogenblik was het Raffles geweest of hij droomde.

Hij had Arsène Lupin nooit persoonlijk gekend, maar hij had van hem hooren spreken, hij had het tegen hem gevoerde proces zeer aandachtig gevolgd en hij had niet anders kunnen erkennen, dat die man, zonder eenigen twijfel een gevaarlijke dief, maar in ieder geval geen laaghartige schelm was.

Die knaap echter, die uiterlijk zoozeer op zijn vader geleek, was een appel die blijkbaar wel zeer ver van den stam was gevallen!

Een meisje met geweld te rooven, dat hem niet liefhad en dit hem onomwonden zeide, haar door dwang tot de zijne wilde maken, en haar dan openlijk te zeggen dat hij haar als een stuk speelgoed beschouwde, om daarbij dan nog haren vader te bestelen — het was een laaghartige streek, en Lupin zelf zou er stellig zijn heftige afkeuring over hebben te kennen gegeven. Want die man was begiftigd geweest

met een ridderlijk gevoel, en een zeer hoog begrip van galanterie jegens de vrouwen.

Maar reeds moest hij weder luisteren, want Denise had zich blijkbaar geheel hersteld van haar tijdelijke zwakheid, haar angst, want nu zeide zij met ijskoude stem:

— Ik zal je doden, Arthur Lupin, zoodra ik er maar de gelegenheid voor heb, en ik zal daar niet meer berouw over gevoelen, dan alsof ik een vlieg verpletterde.

— O, ik weet dat je ertoe in staat zijt, mijn liefje! hernam de jongeman sarrend. Maar ik verzeker je dat ik je daartoe niet de gelegenheid zal geven! En wees nu zoo goed, nu ik je wat frissche lucht heb laten insnuiven, weder binnen in de boot te gaan, want ik zal nu wel verplicht zijn, je iedere lust te ontnemen, in dat diepe, zwarte water te springen! Zelfs zal ik je moeten vastbinden, hoezeer het me ook spijt, om die mooie bevallige leden te pijnigen.

Hij raakte voor een kort oogenblik haar naakten arm aan, maar het meisje trok dien terug, alsof een slang haar gebeten had, en zij huiverde zoozeer van afschuw en kille verachting, dat Lupin opnieuw doodsbleek werd, en tandenknarsend hernam:

— Wacht maar, jij trotsche nuf! Als wij maar eenmaal onderweg zijn — dan zul je je wel anders gedragen! En nu naar binnen — ik heb niet veel tijd meer te verliezen!

Lupin had dreigend de hand opgeheven, en Henderson, die een kort oogenblik door de periscoop had gekeken, bedwong met moeite een kreet van woede.

Hij balde de vuisten en zeide op zachten toon:

— Ik heb niet alles kunen volgen wat die kerel zeide, mylord — maar hij schijnt dat arme kind kwaad te willen doen. Nu heeft hij haar naar beneden gedreven en hij verdwijnt zelf! Zal ik de boot naar boven laten komen — zullen wij hem niet onmiddellijk overvallen?

— Neen, James — nog niet! antwoordde Raffles laconiek en de reus zag een eigenaardige uitdrukking op het gelaat van den avonturier, die hem heel wat zou hebben onthuld, als hij niet Henderson maar Brand was geweest...

— Maar hij zal dat arme meisje leed doen!

— Hij zal haar alleen maar binden, James, wees daar maar zeker van.

— Maar heb ik niet gehoord, dat hij dien Markies wil bestelen?

— Zooiets meende ik ook te hebben vernomen! zeide Raffles doodkalm. Maar wij zijn er ook nog, James! Stel je maar gerust, dat jonge mensch zal ons niet zoo spoedig ontkomen.

Misschien was het maar goed dat Raffles geen poging had gedaan om de Bruinvisch spoedig boven water te brengen, want er was zeker nog geen minuut verstreken of Arthur Lupin kwam alweder te voorschijn, met een onheilspellend lachje om de lippen, en hij keek even naar beneden, maakte een dreigende beweging, en sloot haastig het luik.

Naar alle waarschijnlijkheid had hij reeds andere kleederen onder zijn wit flanelen pak gedragen, anders was het bijna onverklaarbaar, hoe hij zoo spoedig van uiterlijk gewisseld had.

Hij droeg thans een keurig gesneden smoking, maar overheen een donkerkleurige demi, die hij haastig toeknoopte, en slappen vilthoed.

Hij had een valies bij zich, of beter gezegd een soort van lederen weitasch, die onder zijn jas aan een riem om zijn schouder hing.

Hij bekeek een paar voorwerpen die hij uit zijn jaszakken haalde, stak ze haastig weer weg, was met een katachtigen, lenigen sprong op den vasten wal, daar tastte zijn hand even rond, en eensklaps werd het weer volkomen duister.

Maar dat duurde niet lang, want het tamelijk heldere schijnsel werd vervangen door een dat veel zwakker was, en blijkbaar afkomstig van een gewone zaklantaren, welke Lupin met behulp van een leertje, waarin een knoopsgat, voor aan zijn jas had bevestigd.

Dat moest wel zoo zijn, want het volgende oogenblik rammelde heel zachtjes de touwladder met zijn sporten tegen den rotswand, Lupin klauterde nu naar boven, en daarbij had hij natuurlijk zijn beide handen noodig.

Reeds spoedig kon Raffles hem onmogelijk meer volgen, daar hij de periscoop niet achterover kon neigen, maar hij hoorde wel, dat Lupin met een onbegrijpelijke vlugheid en lenigheid als een volleerd zeeman naar boven klauterde.

Henderson had even zijn reusachtige hand op den arm van Raffles gelegd, en fluisterde,

alsof het nog mogelijk ware dat iemand hem had kunnen hooren:

— Als mijnheer Brand nu maar op zijn qui vive is, mylord!

— Mijnheer Brand zal het rammelen van de touwladder nog heel wat beter kunnen hooren dan wij, James! Hij is gewaarschuwd, en zal zeker niet zoo dwaas zijn, daarboven den strijd aan te gaan!

— Zou mijnheer Brand alles hebben gehoord wat hier beneden gesproken is?

— Dat is heel onwaarschijnlijk! Mij dunkt dat daartoe de afstand te groot was.

— Zou er daarboven ruimte zijn om zich te verbergen?

— Dat moeten wij maar hopen!

— Maar mylord, mijnheer Brand kon het wel eens in zijn hoofd krijgen, om dien Lupin te volgen!

— Dan zou hij tegen mijn instructies in handelen, James! hernam Raffles rustig. Ik heb niets van dien aard gezegd. Ik hoop dat mijnheer Brand verstandiger is, want dat zou tot niets leiden. Laat een tank leegloopen — wij gaan naar boven!

— Maar het is al te laat, mylord! Ik hoor de ladder niet meer rammelen — hij is zeker al door het gat gekropen!

— Het is mij niet om den man, maar om het meisje te doen, James! zeide Raffles, thans een weinig ongeduldig. Zij kan ons zeggen waar haar vader woont — en dat hebben wij in de eerste plaats noodig te weten.

— Dat is waar! riep Henderson opgewonden, die reeds den hefboom had overgehaald, en ik ben een driebubbele ezels dat ik er niet eerder aan heb gedacht! Een telefonische boodschap naar het kasteel — daar is men dan gewaarschuwd — Lupin wordt keurig opgewacht — en de truc is mislukt!

— Goed gezegd, James! zeide Raffles sarcastisch. Zoo zal het gaan — of zoo eenigszins. Maak het luik open!

HOOFDSTUK V.

Een zonderling gesprek.

De vleugelmoeren werden snel losgedraaid, Henderson duwde het zware stalen luik zonder eenige moeite open, en een oogenblik daarna ademden de twee mannen de frissche avondlucht in.

Van dat gat daarboven was niets meer te bespeuren — de duisternis daarbuiten bleek reeds volkomen te zijn.

— Ik begrijp niet dat die man niet bevreesd was, dat men het licht door dat gat daarboven kon zien, mylord! begon Henderson.

— Daartoe is die opening veel te hoog, James! En bovendien — wat wij, die aan de duisternis gewend waren, voor een helder schijnsel hebben aangezien, dat zal wel niet veel meer zijn geweest dan een enkel electric lampje van vijf-en-twintig of hoogstens vijftig kaarsen.

Onder het spreken had Raffles' zijn eigen electric lamp ontstoken, en hij liet de straal nu langs de wanden van de holle naald spelen, totdat de dunne lichtbundel gevestigd was op de ronde opening daarboven, waar zij echter snel overheen gleed.

Maar een oogenblik daarna klonk de schelle schreeuw van een zeemeeuw, en toen Raffles zijn lantaren weder terugwendde, kon hij daarboven heel flauwtjes het gelaat onderscheiden van Brand, die met knipperende oogen naar omlaag keek.

— Alles veilig daarboven, Brand? vroeg Raffles.

— Natuurlijk, anders zou je mij hier niet zien! Moet ik hem laten schieten? Hij is zoo even door den put, in de tunnel verdwenen!

— Laat het jongmensch maar loopen! Wij hebben voorloopig andere dingen te doen. Kom maar naar beneden — het zal daarboven wel frisch zijn!

Brand begon haastig de touw ladder af te dalen, totdat hij op het smalle steenen strand stond, tusschen het water en den binnenwand van de naald, en toen zeide hij haastig, met een blik van terzijde op de U-boot:

— Ik geloof dat ik hem alleen door toeval ontgaan ben! Ik hoorde hem razend snel naar boven klauteren, ik trok mij natuurlijk haastig terug, rechts van de opening — en gelukkig draaide hij links af, want in het tegenovergestelde geval zou er wel eens een onaangename

botsing hebben kunnen plaatsvinden!

— Kon je de opening zien van je standplaats af?

— Die was juist onder mij! Maar als de maan niet geschenen had, zou ik zijn donkere gedaante heel stellig niet hebben kunnen zien. Ik heb nog nooit iemand met zulk een katachtige lenigheid langs die steile helling naar omlaag zien klauteren. Hij had in een oogwenk de langtong bereikt, liep om de piek heen, klom weer een weinig naar boven, op dezelfde plaats als ik vanmiddag deed, ik zag nog even zijn overjas wapperen, en toen was er eensklaps niets meer van hem te zien. En vertel jij me nu eigenlijk eens wie en wat hij was!

— Je hebt daarboven dus niets kunnen hooren van het gesprek, dat hier gevoerd werd?

— Geen woord! antwoordde Brand. Slechts nu en dan heb ik op een heel onaangename manier hooren lachen!

— Dan zul je wel zeer verbaasd zijn, Brand! Luister maar.

En in korte woorden deelde Raffles aan Brand mede, wat er zooeven was geschied. Inderdaad scheen de jongeman zijn eigen ooren niet te kunnen gelooven, maar Raffles liet hem geen tijd tot vragenstellen, maar drong erop aan, onmiddellijk in de groote duikboot binnen te dringen, teneinde Denise de Chandeley van haar boeien te bevrijden.

— En dan waarschuw je toch zeker dadelijk den markies, haar vader?

— Het is merkwaardig hoeveel haast ieder-één in mijn gezelschap schijnt te hebben, die markies op de komst van Lupin voor te bereiden! zeide Raffles met hoog opgetrokken wenkbrauwen! Ik ken den naam van dat geslacht. Het is buitengewoon rijk en kan zeer goed een kleine aderlating verdragen!

Brand keek Raffles met wijdopengesperde oogen aan en stotterde:

— Wil je dien schelm dus zijn gang laten gaan? Stil — nu geloof ik pas, je goed te begripen! Je wilt kalm met het geld hier laten komen, en het dan aan het meisje teruggeven!

— Zoo is het nu juist! antwoordde Raffles sarcastisch. Ik hoop dan slechts dat hij een dokter zal medebrengen, opdat deze jou eens grondig zal kunnen onderzoeken! Komaan,

Brand, denk je werkelijk dat ik zoo omslachtig zou te werk gaan, als zooiets in mijn voor-nemen lag? Lupin mag inderdaad het goud en de juweelen hierbrengen — maar niet om ze aan dat meisje terug te gevn! Ik heb wel eens van haar vader hooren spreken — een trotsch en verwaand heerschap, en zijn dochter schijnt van hetzelfde hout gesneden te zijn, al neem ik het haar volstrekt niet kwalijk, dat ze niet gediend is van de avances van een man als Lupin! Maar wij moesten nu maar ophouden, Brand, dit hol te beschouwen als een tearoom, waar men gezellig een weinig babbelt! Wij moeten dat ongelukkige meisje eerst bevrijden.

Raffles en Henderson waren van het dek van hun eigen boot eveneens op het smalle steen-achtige strand gesprongen, en nu duurde het niet lang meer of de zwaren schroeven, waarmede het luik van den ingangstoren van de U-boot kon worden gesloten, waren door Henderson losgedraaid.

Raffles klom haastig over den rand van den toren, die omstreeks een meter hoog was, daalde de ijzeren ladder af, stond in de machinekamer, die flauwtjes verlicht was door een klein electrisch lampje, zag bij het schijnsel daarvan een smalle, ijzeren deur, en toen hij deze geopend had, door de zware grendels weg te schuiven, keek hij in een duistere, smalle kajuit, aan weerszijden waarvan zich een viertal kribben bevonden, en die waarschijnlijk vroeger als manschapslogies had gediend.

Er stond een gemakkelijke, rieten stoel, inplaats van de smalle tafel, die er vroeger had gestaan, en die was weggeruimd, en in dien stoel was Denise vastgebonden, zoodat zij zich onmogelijk verroeren kon.

Zij uacht zeker aan een terugkeer van haren kwelgeest, want zij opende zelfs de oogen niet, en hield het hoofd afgewend, totdat Raffles zijn zaklantaren weer aanknipte, en op den eenvoudigsten toon van de wereld zeide, alsof hij ongevraagd het boudoir van een hem onbekende dame was binnentreden:

— Ik hoop dat U het mij niet euvel duidt, freule, dat ik hier zomaar binnendring, maar ik geloof dat gij het aangenaam zult vinden, van die lastige touwen te worden bevrijd.

Met een ruk had het meisje het hoofd omgewend en staarde den haar volkomen vreemden man aan met oogen, alsof zij een spookverschijning zag.

— Wat is dat? Wie zijt gij? stamelde zij bijna onhoorbaar.

— Dat is waar — ik dien mij behoorlijk voor te stellen! Ik ben John Raffles en ik kom hier

in gezelschap van twee vrienden! Misschien hebt gij mijn naam wel eens gehoord!

Het meisje had de oogen weer gesloten, met een pijnlijke zucht, en zij wendde het gelaat weer af, als iemand die nu alle hoop heeft opgegeven.

— Ik begrijp wat er in U omgaat, freule! her-nam Raffles met een vreemd glimlachje. Gij denkt natuurlijk, dat gij van den wal in de sloot, van den regen in de drop zijt geraakt — en toch is dat niet zoo, tenminste niet wat het voornaamste deel betreft! Want ik ben gekomen om U te bevrijden uit de handen van Lupin Junior — een zeer onkiesch en onopgevoed jongmensch, het spijt mij het te moeten constateeren!

De mooie blauwe oogen waren plots weer opengegaan, en er verscheen een zacht blosje op de bleeke wangen van het mooie kind, en zij bleef Raffles eenigen tijd onbeweeglijk aanstaren, voor zij vroeg:

— Hij is dus weg?

— Natuurlijk! Hij mag zijn wie hij is, maar hij is geloof ik geen man van looze dreigementen!

Raffles had reeds zijn knipmes te voorschijn gehaald, en het vlijmscherpe lemmet sneed door de koorden.

Het meisje, aldus bevrijd, keek een oogenblikje naar haar polsen, waarover een roode striem liep, en haar lippen prevelden woorden, die Raffles onmogelijk kon verstaan.

Maar de prachtige, blauwe oogen waren donkerder van kleur geworden en fonkelden van wraakzucht. Vol energie sprong ze op uit haar stoel en riep:

— Ik heb Uw naam gehoord, mijnheer en ik weet wie gij zijt! Ik weet dus ook dat gij altijd ridderlijk gehandeld hebt jegens vrouwen, en ik twijfel dus niet of gij zult mij willen helpen dien laffen schelm te straffen!

— Hij zal gestraft worden, freule, antwoordde Raffles eenvoudig.

— Wij zullen onmiddellijk de politie waarschuwen!

Er verscheen een flauw glimlachje om de lippen van Raffles en heel even gingen zijn schouders de hoogte in, toen hij antwoordde:

— Ik moet er U opmerkzaam op maken, freule, dat dit minder gemakkelijk zal gaan, dan het U op dit oogenblik schijnt voor te komen! Het is U blijkbaar geheel onbekend waar gij zijt! Om te beginnen hebben wij op zijn minst een half uur noodig, om met U de kust te bereiken, en waarschijnlijk heel wat langer. Dan moeten wij den weg zoeken naar Barfleur, dat twee uur loopens verder ligt, en wij hebben

geen voertuig tot onze beschikking! Wanneer wij nu echter zouden mogen aannemen, dat het kasteel van Uwen vader nog verder verwijderd is dan twee en een half uur . . .

— Het ligt op een uur gaans van Cherbourg.

— Dan is het zeker onnoodig, U nog nader te overtuigen, dat telefoneeren hier weinig zou uitwerken! hernaam Raffles met zijn beminlijksten glimlach.

— Maar dan moeten wij hem achterna gaan! Hij kan ons toch niet zoo heel veel voor zijn! riep het jonge meisje op hartstochtelijken toon.

— Maar waarom zouden wij zooveel omslag maken? vroeg Raffles langs zijn neus. Het is immers zijn doel, hier terug te keeren, teneinde met U te vluchten — met U en met hetgeen hij van Uw vader zal kunnen stelen?

Denise verbleekte, werd toen vuurrood, en hakte:

— Hebt gij dat verstaan? Hoe kunt gij dat weten? Hoe komt gij eigenlijk hier?

— Ik kwam hier, freule, ongeveer op dezelfde wijze als mijn concurrent, en ik heb het door een soort spreekbuis verstaan — mijn periscoop, waaruit ik het glas had weggenomen. Wat hebt gij verder te zeggen op mijn opmerking?

— Niets anders, dan dat ik Lupin ken! zeide het meisje dof. Hij is, onder zijn uiterlijk van beschaafden, artistieken jongen, een zeer gevaarlijk individu, en hij zou geen seconde aarzelen, van zijn vuurwapens gebruik te maken, wanneer hij in het nauw wordt gedreven. Als mijn vader hem in den weg mocht treden — dan zijn zijn dagen geteld!

— Gij houdt zeker heel veel van Uw vader? vroeg Raffles die geen oog van haar had afgehouden.

— Kunt gij dat nog vragen, mijnheer? Ik ben zijn eenig kind — mijn moeder stierf jong, hij is alles voor mij geweest, hij verafgoodde mij!

— Dat pleit in ieder geval voor hem! zeide Raffles nuchter. En als het waar is, wat gij vreest van dien mijnheer Lupin — dan — dan zal ik mijn meening nog eens herzien! Wij zullen hem nagaan en trachten hem voor te zijn — ik bedoel, hem te beletten, kwaad uit te voeren! Ik zal moeten presiceeren, ik ga alleen — en mijn beide metgezellen zullen hier blijven. Is het goed tot U doorgedrongen, freule, dat het Raffles is, tot wien gij U om hulp wendt?

Het meisje keek hem een oogenblik een weinig schuw aan met haar trotsche helderblauwe oogen, zij speelde zenuwachtig met de kanten aan haar zijden blouse, en antwoordde toen afgebroken, telkens naar een anderen kant zien-

de, en toch ook telkens weer tot hem getrokken:

— Het kan mij niet schelen — dat is te zeggen — als gij mij wilt bijstaan tegen dien schurk — moet ik het U dan nog eens zeggen, dat ik wel weet, hoe ridderlijk bij zijt?

— De hemel beware mij, dat ik U daartoe zou willen dwingen, freule! viel Raffles haar levendig in de rede, met een soort van kluchtige verontwaardiging in zijn stem. Gij ziet mij toch niet voor een ijdel pochhans aan? Het is mij voldoende, als ik weet, dat gij mij toch nog iets hooger schat dan dien concurrent, die daar zoo plotseling en ongeroepen voor, of liever naast mij is komen opdagen. Om U de waarheid te zeggen hoop ik, dat de Fransche politie het jongemensch zeer spoedig bij de kladden heeft, want tot dusverre heb ik mij vrijwel weten te beschermen tegen lastige mededingers, varkens die de spoeling dun maken, maar tegen jongelieden die met duikbooten werken, en zulke voortreffelijke schuilplaatsen hebben, zou ik op den duur misschien niet zijn opgewassen — en vooral niet wanneer zij beschikken over de geestelijke capaciteiten en de voor niets terugdeinzende stoutmoedigheid van een Arthur Lupin! Ik verzoek U, aan deze overweging voor een groot deel mijn haast toe te schrijven, om U bij te staan! Ik wil mij volstrekt niet hoffelijker voordoen dan de natuur mij gemaakt heeft. En later zult gij waarschijnlijk nog wel eens gelegenheid krijgen, Uw vlelend oordeel over mij te herzien! En nu hebben wij lang genoeg gepraat, indien ik hem wil inhalen, is het hoog tijd, dat ik handel! Wilt gij mij eens zeggen wat de snelste weg is, om het kasteel van Uw vader te bereiken.

— Om U dat te kunnen zeggen zou ik moeten weten, waar wij hier zijn! antwoordde het jonge meisje.

— Op een paar mijlen ten Zuiden van Barfleur!

— Dan zijn er twee wegen! Maar ik vrees dat het heel moeilijk zou zijn, U den kortsten uit te leggen! Die loopt regelrecht van hier naar Saint Pierre, en vandaar naar Tournalville. Zijt gij eenmaal daar, dan kunt gij reeds ons huis op den top van een lagen heuvel zien liggen. Het is echter over de geheele lengte een binnenweg, en vooral in de duisternis lang niet gemakkelijk te vinden. Hebt gij wellicht de moerassen gezien, hier in de nabijheid?

Raffles antwoordde met een hoofdknik en het meisje vervolgde:

— Nu, de weg, dien ik bedoel, loopt voor een groot gedeelte dwars door dat moeras!

— Kent Lupin dien weg?

— Wees daar maar zeker van! Hij is zeer

sluw, en hij kent het geheele land hier uitmuntend. Hij is hier als het ware geboren en getogen, en hij kent ieder binnenwegje!

Raffles beet zich heel even op de lippen, omdat hij zeer goed inzag, dat de partijen nog niet geheel en al gelijk stonden, ondanks de numerieke meerderheid, want het zou een gevaarlijke onderneming zijn, nu de duisternis gevallen was in een vrij schaarsch bewoonde streek een weg door het moeras te willen volgen. Misschien zou hij een gids kunnen vinden, maar dat alles zou hem ophouden, en hij had juist zoo bijzonder veel haast!

— Hoe loopt de andere weg? vroeg hij kortaf.

— Van hier over Véville, Vermanville en Tourlaville!

— Kan men een auto gebruiken langs dien weg?

— Slechts voor een klein gedeelte! Het is trouwens de vraag, of gij er op dit uur van den nacht een te Barileur zoudt kunnen vinden.

— Ik zou er een kunnen huren of koopen! antwoordde Raffles. Wij zullen zien wat wij doen kunnen. Is de binnenweg waarover gij zoeven sprak met een auto berijdbaar?

— Neen, daartoe is hij te smal! Maar met een motorfiets kan men hem zeer wel berijden, als men hem maar door en door kent!

— Maar waar zou Lupin zulk een vervoermiddel moeten vinden?

— O, hij heeft dezen geheelen aanslag zorgvuldig voorbereid, en gij kunt er vast van opaan, dat hij wel ergens een krachtig motorrijwiel zal hebben gereedstaan. Hij is een schurk, dat staat vast — maar hij is een geniale schurk!

— Nu, dan zullen wij ons dus met elkander moeten meten! antwoordde Raffles koeltjes. Ik vertrek nu aanstonds, freule, en laat U achter in de hoede van deze twee heeren, die U wel zllen weten te beschermen, wanneer ik door een ongelukkige samenloop van omstandigheden Lupin niet mocht kunnen achterhalen.

— Zoudt gij mij niet aanstonds kunnen medenemen? vroeg het meisje met een smeekenden blik in haar oogen.

Een oogenblikje aarzelde Raffles en toen antwoordde Raffles kortaf:

— Neen, freule, dat is om verscheidene redenen niet wenschelijk. Eenigen daarvan zijn mijn geheim, maar de redenen die ik U wil openbaren is op zichzelf reeds voldoende — bij zulke eenigszins gevaarvolle onderneming heeft een man liefst niet het gezelschap van een dame, hoe schoon en bevallig zij dan ook moge zijn! Ik raad U aan, U in het onvemijdelijke te schikken en kaln af te wachten tot ik zal zijn teruggekeerd. Het zal U toch zeker het allerliefst zijn, wanneer de politie niet in deze zaak gemengd wordt?

Denise bedekte even het gelaat met de handen, en het was vuurrood, toen zij het weer ophief en fluisterde:

— Indien dit mogelijk ware, zou ik U mijn geheele leven dankbaar zijn! Denk aan mijn goeden naam — denk aan den naam van mijn vader, van ons geheele geslacht! Ik huiver van ontzetting als ik bedenk, wat er van mij had kunnen worden — ja zelfs, als ik maar even naga, wat men zou kunnen zeggen over mijn afwezigheid van een enkelen nacht!

Een oogenblik was Raffles in de verzoeking, dat meisje te zeggen hoe zijn standpunt was inzake „het oordeel der wereld”, maar hij begreep dat hij daarmee weinig succes zou hebben bij de trotsche telg van een eeuwenoud geslacht, waarvan de eersten onder de vanen van Jan Zonder Land naar Engeland waren getogen — en bovendien had hij nu geen tijd!

Hij wenkte dus Henderson en Brand om naar beneden te komen, wisselde op zachten toon een paar woorden met den laatste, nam met een hoffelijk gebaar zijn kleinen vilthoed af, boog voor het jonge meisje, alsof hij zich in een deftige salon bevond, en zeide:

— Ik ga onmiddellijk Lupin achterna, freule, langs den omweg, omdat het niet anders kan, en ik hoop bijtijds te komen, om te beletten dat hij Uw vader leed doet!

— Toch zeker ook om den diefstal te beletten, mijnheer?

— Wat dat betreft — freule — dat is weder een geheel nieuw chapitre! antwoordde Raffles met een vreemd glimlachje, en het volgende oogenblik was hij in de duisternis verdwenen.

HOOFDSTUK VI.

Achtervolging en vlucht.

Raffles klom met de lenigheid van een acrobaat tegen de touwladder op, na Brand nog enkele instructies te hebben gegeven, en hem terzijde te hebben genomen, kroop door het gat doorboven, en hij moest zich stevig vasthouden, zoodra hij buiten was, want er was een heftige wind opgestoken, en zijn ooren werden aanstonds vervuld met het bulderend geraas van de branding op de klippen, waarvan men daarbinnen slechts het gedempte geruis had gehoord, in die holle naald, met haar wanden die van drie tot minstens één meter dik waren.

Hij moest zich met beide handen vastklemmen aan uitstekende rotsgedeelten om niet als een veertje van de hooge rotspiek te worden geblazen en zijn adem werd hem bijna afgesneden, totdat hij aan de zeezijde was gewomen en even kon rusten.

Hij gunde zich evenwel weinig tijd, maar begon, bij het telkens bedekte licht van de maan naar beneden te klauteren, tastend naar de steunijzers, en een paar malen alleen maar aan zijn handen hangend, omdat zijn voeten hun steunpunt hadden verloren.

En hij begreep wel dat Lupin letterlijk bij iederen stap een voorsprong moest verkrijgen, omdat hij dezen weg reeds zoo vaak had afgelegd, van en naar dat hol, waar hij denkkelijk een gedeelte van zijn buit verborgen had, wie weet waar, maar waarschijnlijk in den voet van de holle naald, en omdat hij iedere plek hierkende, en de afdaling desnoods geblinddoekt had kunnen doen. Maar Raffles had zich nu eenmaal in zijn hoofd gezet, deze zaak tot een goed einde te brengen, en daarom aarzelde hij niet, maar ging stoutmoedig verder, met zijn zwaar bespijkerde schoenen tastend naar een steunpunt, en dan weer verder gaande, totdat zijn hand een nieuw steunijzer vond.

Zoo bereikte hij dan de landtong, en spoedig genoeg bemerkte hij dat er geen sprake van kon zijn, die te volgen, want hij zag in het midden duidelijk de witte koppen van de golven, die over het lage gedeelte heenspoelden.

Zelfs kostte het hem reeds moeite, zonder doornat te worden, het zonderlinge balkon te bereiken, met de borstwering, waarachter de opening van de tunnel lag, die Brand ontdekt had.

Een paar maal moest hij haastig achter een

klip neerduiken om de kracht te ontgaan van een aanstormende golf, die hem anders misschien van de landtong had meegesleurd.

Gelukkig droeg hij een overjas van licht, ondoordringbaar leder, en het spatten van het water deerde hem dus niet veel.

Het volgende oogenblik was hij achter de borstwering van het smalle balkon in veiligheid. Hij ontstak onmiddellijk zijn zaklantaarn, en bij het licht daarvan vond hij spoedig een halfronde opening in den rotswand.

Het was niet zoo gemakkelijk, hierin te kruipen, en Raffles zag spoedig, dat het zelfs onmogelijk zou zijn, tenzij men het met de voeten naar voren deed, zooals schoorsteenvegers vroeger in de schoorsteenen afdaalden, want men kon zich nauwelijks omdraaien om het zeer smalle uitsteeksel, temeer daar dit belet werd door de aanwezigheid van de loodrechte borstwering. En zoo liet Raffles zich dan voorzichtig afzakken in het gat, totdat zijn zoolen een meter lager een uitstekenden rand voelden, en hij zijn bovenlichaam voorzichtig kon laten volgen.

En niet zoodra had hij om zich heen gezien, of hij begreep, dat hij op den goeden weg was.

Hij stond in een soort van hol, hoogstens twee meters breed en hoog, en omstreeks vijf of zes meter lang, en in een hoek waarvan hij eenige kisten en vaten zag staan, maar hij gunde zich niet den tijd, den inhoud daarvan te onderzoeken. Daarvoor, zoo meende hij, zou hij later gelegenheid in overvloed hebben. Ook vond hij hier de dradenbundels terug, waarvan Brand gesproken had en een oogenblik vroeg hij zich verbaasd af, waartoe die eigenlijk wel konden dienen! Twee waren immers ruimschoots voldoende geweest om de electriche lamp te voeden, die binnenin de holle naald brandde.

Nu, dit was ook geen zaak om zich lang mede te bemoeien, ook dit zou later onderzocht kunnen worden!

En onvervaard ging Raffles de duistere gang binnen, waarvan deze natuurlijke kelder het einde scheen te zijn.

Hij liep zoo hard hij maar kon, en een paar malen stootte hij zijn teenen pijnlijk tegen puntige steenen op den bodem, terwijl hij herhaaldelijk moest bukken, teneinde te beletten dat zijn hoofd een dergelijk lot zou ondergaan.

Hij bemerkte tot zijn schrik dat zijn lamp een weinig minder sterk brandde, en hij vroeg zich af wat hij moest doen, wanneer het element uitgeput bleek te zijn, voor hij den be- ganen grond weder bereikt had!

Hij haastte zich dus zooveel mogelijk, zon- der zich te laten verlokken, een paar zijgangen binnen te gaan, welke hij op zijnen weg pas- seerde.

Het duurde bijna een kwartier, voor hij plot- seling in zijn loop gestuit werd. De tunnel hield hier eensklaps op, en werd afgesloten door een loodrechten wand.

Een ander zou misschien mismoedig gevloekt en gestampvoet hebben of op zijn weg zijn te- ruggekeerd, maar Raffles verloor niet zoo spoed- igit zijn geduld. Hij begreep wel dat de tunnel hier onmogelijk kon eindigen, en dat er dus ergens een doorgang moest zijn.

Hij herinnerde zich dat hij een twintigtal schreden terug een zijgang gepasseerd was, en die ging hij nu stoutmoedig binnen, ofschoon zijn lamp hoe langer hoe zwakker begon te branden.

En hij had goed gehandeld, want de gang be- schreef een boog, liep nog een eind voort in dezelfde richting als de hoofdtunnel, versmalde zich, zoodat de zijwanden zijn lichaam bijna raakten, en eensklaps snoof hij de frissche avondlucht weder op en begreep hij dat hij het voorloopig doel van zijn tocht bereikt moest hebben.

Natte takken zwiepten hem in het gelaat, hij doofde zijn lantaren, en baande zich niet zon- der moeite een weg door een tamelijk dicht kreupelboschje.

En toen hij het achter zich had gelaten, en nog eens omkeek, begreep hij wel, dat men den ingang van die tunnel maar door een zeer groot toeval zou kunnen ontdekken.

Hij schildte haastig een berkentak, en stak dien in den grond bij de plek, waar hij het kreupelboschje verlaten had, en toen zette hij zich schrap tegen den steeds in kracht toene- menden wind, en richtte zijn schreden naar het plaatsje Barfleur, waarvan hij heel in de verte reeds een paar lichtjes kon ontwaren.

Het kon toen omstreeks half elf in den avond zijn.

En onder het voortloopen bedacht Raffles, welk een vreeselijke ongerustheid er thans ont- trent het lot van de dochter des huizes moest heerschen op het kasteel te Tourlaville, daar geloofde men misschien aan een ongeluk en was men bezig, de rivier af te dreggen, die het land- goed doorsneed, men had de omgeving zeker

naar alle kanten afgezocht, koeriers waren uit- gezonden.

Zou men de afwezigheid van Lupin misschien met de verdwijning van het meisje samenkop- pelen? Dat leek Raffles niet waarschijnlijk — want daartoe was de zoon van den befaamden avonturier veel te slim! Het was immers zijn plan om terug te keeren, en Markies de Chande- ley te berooven en dat kon hij het allerbeste doen, door mede zijn stem te verheffen in het algemeene jammerkoor, en zich te houden alsof hij mee hielp zoeken! Naar alle waarschijnlijk- heid had hij juist voor dien dag verlof aange- vraagd, om pas des avonds terug te keeren, en zijn afwezigheid kon dus volstrekt geen arg- waan baren. Hij zou zijn rol wel goed gespeeld hebben, en niets laten blijken van zijn booze plannen, noch van zijn hartstochtelijke liefde voor Denise. Het geheele kasteel zou natuurlijk in rep en roer zijn, en de omstandigheden kon- den dus voor den schurk niet gunstiger zijn om zijn slag te slaan.

Niemand had het meisje zoo spoedig gemist, niemand had iets van de duikboot gezien, op die eenzame plek, en de ontvoering had zoo snel plaatsgehadt, in een geheel afgezonderd deel van het reusachtige park, dat niemand er iets van had kunnen bespeuren. Maar men zou toch op het kasteel het meisje in de richting van de rivier hebben zien gaan, en dit zou dus aller- eerst geleid hebben tot de gedachte aan een ongeluk.

En met woede en onrust in het hart bedacht Raffles, dat hij zelfs in het gunstigste geval op zijn minst een uur na Lupin het kasteel kon hebben bereikt. Hij dacht er zelfs niet aan, den gevaarlijken weg door het moeras te kiezen, dat hem noodlottig zou kunnen worden, daar hij er den weg niet kende.

Hij kon niets anders doen, dan zich zooveel mogelijk haasten, en pogen, te Barfleur een auto te huren. Hij zou zich dan den straatweg laten wijzen, die de kustlijn bijna overal volgde, en hij hoopte nog bijtijds te komen, niet om den iefstal te beletten, want daaraan dacht hij zelfs niet, maar wel om te voorkomen, dat er bloed vergoten zou worden.

Hij gevoelde volstrekt geen sympathie voor den ouden Markies de Chandeley, en onder andere omstandigheden zou hij waarschijnlijk Lupin rustig zijn gang hebben laten gaan, onder het motto: „leven en laten leven”, maar de zoo plotseling opgedoken concurrent had nog gansch andere plannen, en die waren het, die Raffles wilde beletten, tot iederen prijs. In geen geval mocht dat meisje de speelpop worden

van een man als Lupin. Dat zij hem steeds geminacht had was niet haar schuld, en hij wilde niet toelaten dat zij daarvoor zoo wreed zou moeten boeten.

En terwijl hij dit alles overdacht, stapte hij zoo haastig mogelijk voort langs wat niet veel meer was dan een smal rotspad, en steeds liet hij zich leiden door de lichten in de verte, die voortdurend talrijker werden, en duidelijker.

Maar toen hij eenmaal Barfleur bereikt had, bleek het lang niet gemakkelijk, daar een voertuig te vinden, want het eenvoudige visschersplaatsje was reeds in diepe rust verzonken, en toen hij eindelijk een garage gevonden had, was de eigenaar daarvan allesbehalve te spreken over het late bezoek, en hij zwichtte pas, toen Raffles een betrekkelijk zeer hoog bedrag bood voor de huur van een verveloos, krakend en piepend Fordje.

Raffles moest met dit wrakke voertuig wel genoeg nemen, want de eigenaar legde hem brommend uit, dat hij alle andere voertuigen had verhuurd aan personen, die op zoek waren naar freule de Chandeley.

De goede man scheen het als vanzelfsprekend te beschouwen, dat de bezoeker wel wist, waarover hij het had, en wie freule de Chandeley was. Het was dan ook een feit, dat de naam in dit gedeelte van Normandië, in dien woesten uithoek tusschen de Normandische eilanden en de Seinebaai overbekend was.

Markies de Chandeley was een rijk en machtig heer, hij bezat overal landhuizen en kastellen, en duizenden hectaren weide en bosch kon hij de zijne noemen.

Geen wonder dus dat de zoo plotselinge en geheimzinnige verdwijning van zijn eenig kind nog denzelfden dag tientallen mijlen in het rond bekend was.

Raffles overwoog dat men zich voor een ander zeker niet zooveel moeite zou hebben gegeven en hij kon zich niet goed begrijpen hoe haar vader eigenlijk den toestand inzag, dat hij tot zelfs hier met auto's onderzoek liet doen. Misschien geloofde hij toch inderdaad wel dat zijn dochter ontvoerd was, zooals dat in Amerika tegenwoordig wel pleegt te geschieden met schatrijke erfdochteren.

Hoe dan ook — Raffles mocht zich gelukkig achten, dat hij nog beslag had kunnen leggen op dit antieke Fordje, en op eenige liters benzine.

De garagehouder nam de hooge huursom en het staangeld grommend in ontvangst, wees Raffles nog haastig den weg, dien hij moest inslaan, en trok zich toen weder naar zijn slaap-

vertrek terug, niet ontevreden over de zaken die hij dien dag gedaan had.

En het wagentje hobbelde met Raffles over de reusachtige keien van de hoofdstraat, en daarop het stadje weder uit, in noordelijke richting.

Het was een donkere, tamelijk smalle weg, maar hij was in elk geval berijdbaar, en Raffles liet het Fordje loopen zoo hard het maar kon, en bereikte een half uur later Véville. Hij reed dwars door het slapende stadje heen, dat eigenlijk niet veel meer is dan een groot dorp, en alleen een paar hofhonden antwoordden basend op de schorre klanken van het versleten hoorntje, terwijl het Fordje rammelend en hotsend als een wel wat al te luidruchtige spookverschijning door het sluimerende stadje stooft.

En weer ging het verder, langs den eenzamen weg, en de stormwind hielp Raffles ditmaal, want hij hielp het arme, oude autotje voortduwen in de goede richting.

En alle stuurmanskunst, alle kennis van wat een motor is en wil, waren voor Raffles noodig, om het oude bestje te bewegen haren zwaren weg tot het bittere einde voort te zetten, dat wil zeggen tot Tournalville, maar daar zakte het dan ook van vermoeienis in elkaar, juist als een paard, waarvan men wat al te veel gevergd heeft, en dat neerstort, terwijl het bloed uit neus en ooren loopt.

Het was duidelijk te zien dat Tournalville nog niet sliep ofschoon het nu reeds over twaalfven was.

Hier en daar zag men haastige lieden door de straten loopen, zoekend naar huisnummers, en dan stilstaande om aan te schellen.

En Raffles begreep onmiddellijk, dat dit alleen kon zijn wegens de verdwijning van een mooi, jong meisje, hetwelk het toeval nu eenmaal had doen geboren worden onder het dak van dat prachtige kasteel daarginds op den heuvel, en wier aanhouding dus, heel natuurlijk, een paar honderd menschen uit den slaap hield.

Waarschijnlijk was men op dit oogenblik bezig, al haar kennissen af te loopen, vrienden en vriendinnen, van wie maar met eenige mogelijkheid verwacht kon worden, dat zij met Denise gesproken hadden, dien dag, dat zij misschien eenige mededeelingen konden doen.

Voor het helder verlichte politiebureau hield een groote auto stil, met ronkende motor, en een paar agenten sprongen er uit, en gingen haastig het groote gebouw binnen.

Maar Raffles hield zich niet op om dit alles aan te zien. Hij werd voortgedreven door een gevoel, waaraan hij geen naam wist te geven, en dat hem aanspoorde tot haast.

Hij moest het Fordje in den steek laten, want dit zou hem van niet met minste nut zijn op den korten weg, die hem nu nog restte, en die heuvelopwaarts voerde. Nimmer zou het oude, versleten motortje in staat zijn, de auto tegen die helling op te trekken.

Raffles was nog niet halverwege of hij zag dat overal in dat groote, eeuwenoude huis de lichten brandden.

Schaduw en schimmen gleden voorbij de verlichte vensters, als voortgedreven door een onzichtbare macht, en eenmaal moest hij haastig terzijde springen om nog bijtijds een auto te ontwijken, die hem als een stormwind voorbijstootte.

En hij was nog niet geheel boven, of weer moest hij een toevlucht zoeken op den wegberm.

Even waren zijn oogen verblind door een schel schijnsel — maar toch zag hij nog duidelijk, en hij hoorde het nog beter, hoe een motorrijwiel van zwaar kaliber onder een donderend geroffel van de beide cilindrs hem voorbij suisde.

Zoo vlug was alles in zijn werk gegaan, dat Raffles nog nauwelijks goed en wel het besef verwerkt had, dat de man op die motorfiets wel eens Lupin kon zijn, of het flakkerende schijnsel verdween reeds om een kromming van den weg, en het donderend geroffel was verzwakt tot een dof, regelmatig gerucht, dat snel in kracht afnam, ofschoon het in de nachtelijke stilte nog minuten te vernemen was.

En toen het reeds was weggestorven kon men nog altijd, van die plek, halverwege de heuvelhelling het schijnsel volgen, dat zich grillig bewoog en Raffles meende dat de motorfiets nu reeds bij het begin van het moeras moest zijn, en nu twijfelde hij niet langer — de man die daar in zulk een razende vaart vluchtte was Arthur Lupin, en hij, Raffles, kwam te laat — de misdaad was gepleegd, ten minste wanneer Lupin geen domoor was, en wie weet wat er nog voor ergers geschiedt was!

En hij balde de vuisten, en zijn tanden knarsen even in machteloze woede, toen hij aldus zijn minderheid moest erkennen.

En nog stond hij daar zoo, toen hij eensklaps, wat hooger den heuvel op, een hijgende ademhaling hoorde, en het volgende oogenblik stonden drie mannen voor hem, waarvan er twee met een stok gewapend waren, terwijl de derde voorzien was van een dievenlantaarn.

De twee mannen met stokken in hun handen zagen eruit als tuinlieden, en de derde kon een

butler zijn, maar dan in zijn hemdsmouwen, en met verwarde haren.

Deze man, een kleine dikzak, trok dadelijk de schuif van de lantaren open, en liet het licht vallen op het gelaat van Raffles.

Toen vroeg hij hijgend:

— Heb je geen motorfiets hier voorbij zien gaan?

— Daar gaat ze! antwoordde Raffles laconiek, wijzend naar het zonderlinge schijnsel, als van een reusachtigen glimworm, dat zich een grilligen weg leek te zoeken door het moeras.

— Vervloekt! bromde de butler. U heeft zeker zijn gezicht niet gezien?

— Zijn lamp brandde veel te fel! U weet dus niet wie het gedaan heeft?

— Dat weten wij niet! Niemand heeft hem gezien, maar dat is zeker — hij is er met de juweelen en den geheelen inhoud van de brandkast vandoor — en de pacht was juist gisteren ontvangen! Maar hoe kunt U weten wat er op het kasteel gebeurd is?

Er klonk plotseling achterdocht in zijn stem en Raffles zag dat hij een vluggen wenk gaf aan de kerels met de stokken, en het volgend oogenblik zag hij zich omsingeld.

Hij fronsde de wenkbrauwen en antwoordde ongeduldig:

— Het is voldoende dat ik het weet! Laten wij onzen tijd niet verknoeien met nuttelooze en dwaze opmerkingen! Wij moeten dien man nagaan!

— Wou jij ook wegloopen? schreeuwde de butler. Hola mannen, laat hem niet ontsnappen! Hij heeft hier zeker op den uitkijk gestaan voor dien roover. Volg ons dadelijk naar het kasteel! Wie weet kun je ons ook wel iets zeggen van onze arme freule, kerel! We kennen jou heelemaal niet, jij hebt geen Fransch gezicht, je hoort zeker ook tot zoo'n internationale...

Verder kwam de arme butler niet.

Raffles was in een toestand, die lang treuzelen niet gedoogde. Met een enkelen slag smeed hij den dikzak tegen den grond, die in zijn val de lantaren meesleepte, zoodat die doofde, en nog voor de beide tuinlieden hunne stokken hadden kunnen opheffen, om met een schreeuw van woede op Raffles aan te vallen, had deze een hunner gevoelig met zijn zwaren schoen op de teenen getrapt, zoodat de man onwillekeurig een stap achteruit deed, en daarop draaide Raffles zich bliksemsnel om en velde, bijna tegelijkertijd, de twee lastige dwarskijkers, met een prachtigen rechtschen opstoot en een linksche directe, en de beide stooten kwamen op de

goede plaats, en voor een vol kwartier, wisten de brave kerels niet, welke planeet zij bewoonden, en of zij nog leefden of dood waren. En Raffles verloor geen tijd met het hun mede te deelen, maar maakte dadelijk rechtsomkeert,

ijlde den heuvel weer af zoo snel zijn voeten hem konden dragen, hij sprong weer in het Fordje, dat een klagenden kreet slaakte, als een doodelijk vermoeid paard, dat opnieuw wordt aangespoord.

DUBEC-RECLAME.

Thans worden uitgereikt:
Mary Pickford, Betty Balfour, Claire Windsor en Constance Talmadge.
 Andere volgen.

HOOFDSTUK VII.

Den dood ontsnapt.

Henderson en Brand hadden plaatsgenomen op den rand van de duikboot, waarin het meisje was opgesloten.

Misschien door de vermoedenissen, door de angst, door de plotseling opgeheven spanning, of door welke andere redenen dan ook, maar Denise was in een der kribben in slaap gevallen, in een onrustige sluimering, en zij sprak telkens onverstaanbare woorden, en maakte koortsachtige bewegingen.

Intusschen was dit toch een bewijs, dat zij zich voorloopig in veiligheid gevoelde, en zeker wist, niets te duchten te hebben van die twee mannen, die daar waren achtegebleven.

De minuten, de kwartieren verstreken traag, en slechts zelden wisselden de beide mannen een enkel woord, een zonderling gevoel van onrust en vrees, dat hun anders vreemd was, had zich van hen meester gemaakt.

Hoe dreigend klonk het donderend beuken van de branding op de rotsen, zoodat zelfs de dikke wanden van de holle naald schenen te trillen op hunne grondvesten! Hoe somber huilde de storm door het gat daarboven!

Ja, zelfs het hol zelf met zijn onbewogen, pikzwarte wateroppervlakte maakte een onheilspellenden indruk.

Het werd nu, zooals de mannen tenslotte ontdekten, verlicht door een enkele elektrische lamp, die vrij hoog tegen een der wanden was aangebracht, en waarachter een reflector was bevestigd, zoodat het licht schuin naar beneden scheen, en slechts een gedeelte van het inwendige van de holle naald en van het water verlichtte.

De rest was in een geheimzinnige duisternis gehuld.

Wat de opening daarboven betrof, men kon

haar alleen maar raden, en onmogelijk zien, want zij bevond zich in denzelfden wand als waartegen de elektrische lamp was aangebracht.

Slechts door dat licht met den arm weg te houden, kon men daarboven heel flauwtjes de omtrekken zien van dat gat, en een enkele ster, die nu en dan zichtbaar werd aan den bewolkten hemel.

Nu en dan wierp Brand een blik op zijn horloge, maakte dan een beweging van ongeduld, en zeide op korten toon iets, waarop Henderson even kort antwoordde.

En het was reeds ver over twaalven, toen Brand tenslotte opmerkte:

— Ik wilde dat wij mylord niet alleen hadden laten gaan, Henderson! Het is vreemd — maar een onrust maakt zich langzamerhand van mij meester, die ik vruchteloos tracht te bestrijden.

— Zoo gaat het mij ook, mijnheer Brand! Ik durf het mijzelf niet bekennen, maar ik ben bang! Er hangt hier iets in de lucht — iets dreigends! Maar ik ben helaas niet knap genoeg om het te kunnen beschrijven! Ik wilde ook dat mylord alweer terug was! Stil — hoorde ik daar niets?

De beide mannen spitsten de ooren, elkander met hun blikken niet verlatend, maar na eenige oogenblikken zeide Brand hoofdschuddend:

— Dat is geloof ik het geruisch van de branding, James!

— Ik meende dat het gelek op het schreeuwen van den zeemeeuw! Ik geloofde dat mylord ons een sein gaf!

Het volgende oogenblik slaakte hij een luiden, vroolijken kreet. Hij had zijn oogen tegen het schelle licht van de lamp beschermd, en nu zag hij duidelijk een gedaante, die zich gereedmaakte door de opening naar binnen te klauteren.

— Daar is mylord! Nu is alle ellende gelukkig geleden! schreeuwde hij, zoo hard hij kon.

Een schel, vreeselijk lachje antwoordde hem.

Onmiddellijk daarna klonk een schot, dat als een donderslag weerklonk in het holle van de naald, een kogel vloog Brand rakelings voorbij, trof de stalen huid van de U-boot, kaatste er met een geluid als een zweepslag van terug, en deed het steengruis van den wand splinteren, alvorens met een zacht klapje in het inktzwarte water te vallen.

— Vervloekt! Wat is dat! schreeuwde Henderson doodelijk ontsteld. Het is mylord niet — wat heb ik gedaan!

Met een woedenden ruk trok hij zijn revolver uit den holster, die hij voor alle veiligheid had aangedaan, en schoot op goed geluk in de richting van de opening.

Maar het noodlot scheen zich tegen de beide mannen te hebben gekeerd.

Want de blindelings afgeschoten kogel trof de elektrische lamp, en het volgende oogenblik was het stikdonker in het groote hol, en weer klonk daarboven het duivelsche lachje, duidelijk verneembaar boven het geraas van de branding uit.

— Haha, mijn lieve vriendin heeft vrienden gekregen! schreeuwde een schelle stem naar beneden. Het moge je goed bekomen, Denise! Behoudt hen dan maar, behoudt hen — tot in den dood!

Op dat oogenblik klonk er uit het binnenste van de duikboot een gil van ontzettenden schrik en de stem van Denise schreeuwde:

— Lupin! Het is Lupin! Mijn God, wat is er geschied? Is hij teruggekomen? Waarom is het zoo donker?

— Spreek niet! siste Brand haar toe, die zijn hoofd dreigde te verliezen door deze plotselinge gebeurtenis, en door de vreeswekkende, verschrikkelijke woorden van den man daarboven. Houdt U stil, want wij mogen de plek waar wij ons bevinden zelfs niet door onze stemmen verraden!

Hij liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen en beet Henderson toe:

— Naar de ladder, James — en vlug! Wij moeten dien schurk grijpen, voor hij kwaad kan aanrichten! Mylord schijnt hem helaas te hebben gemist — en nu zijn wij in zijn handen, als wij niet spoedig ingrijpen!

Reeds had de jongeman zich van het dek van de duikboot op het smalle strand laten glijden en met zijn hand langs den wand tastende legde hij de tien of vijftien schreden af, die hem tot het ondereinde van den touwladder moesten brengen.

Een oogenblik later klonk een schreeuw van woede en teleurstelling door het hol.

— Wat is er, mijnheer Brand? riep Henderson ongerust. Een ongeluk?

— Het ergste wat ons kon overkomen, James! De ladder is weg! De schurk heeft hem opgetrokken!

Voor de laatste maal klonk het verschrikkelijke lachje heel hoog in de holle naald, maar reeds klonk het gedempt door den afstand — het was duidelijk dat Lupin reeds weder op den terugweg was, en langs de steunijzers aan de zeezijde afdaalde, om zichzelf en zijn buit in veiligheid te brengen, nu hij er niet in geslaagd was, ook het andere gedeelte van het programma af te werken.

Hij moest wel dol van woede zijn, toen hij daar die indringers had ontdekt, en begreep, niet

alleen deze kostbare schuilplaats, maar ook zijn duikboot voorgoed kwijt te zijn.

Maar bovendien had Brand nog altijd den klank van de vreeselijke, dreigende woorden in zijn ooren, waarmede Lupin het meisje had toegesproken, dat hij daar binnenin de duikboot nu zachtjes hoorde weklagen.

Hij begreep, dat er tot iederen prijs iets gedaan moest worden, en dat hij zoo spoedig mogelijk moest pogen, om buiten dezen steenen kerker te geraken, die anders misschien hun graf kon worden.

Wat Lupin van zins was, kon hij zich niet voorstellen — maar het moest iets afschuwelijks zijn, iets, waaraan zij wellicht niet zouden kunnen ontkomen.

Maar toen viel hem de reddende gedachte in — de Bruinvisch!

Instinctief begreep hij dat het veel te lang zou duren, alvorens hij de moeilijk bestuurbare, groote U-boot had laten dalen, wenden, en den uitgang uitsturen.

En hij moest naar buiten, het kostte wat het wilde, niet alleen om zijn leven te redden, maar ook om Raffles te kunnen waarschuwen, die nog van niets wist, en die in de duisternis misschien in hinderlaag zou vallen, hem door Lupin gespannen, nu deze uit de onvoorzichtige woorden van Henderson vernomen had, dat men nog iemand verwachtte.

— Wij moeten ons onmiddellijk inschepen! beval hij kortaf. Er valt geen tijd te verliezen, James! Laten wij licht maken! Wij kunnen het nu ongestraft doen!

Een oogenblik later zonden de beide zaklantaars hunne lichtstralen uit, Brand liep terug naar de plek, waar de U-boot lag, en zeide kortaf:

— Kom onmiddellijk naar boven freule! Om Godswil en als Uw leven U lief is haast U dan — want mijn voorgevoel zegt mij, dat er verschrikkelijke dingen gaan gebeuren!

Half wezenloos klauterde het meisje tegen de stalen ladder op, zonder besef om zich te verzetten, en Brand moest haar half dragen, om haar langs het cirkelvormige strandpad naar de plek te brengen, waar de Bruinvisch nog altijd lag, heel even boven het zwarte water uitstekend.

Een oogenblik scheen het meisje terug te deinzen, volstrekt niets begrijpend van de aanwezigheid van dat tweede schip, maar Brand drong aan, en toen het nog niet vlug genoeg ging naar Henderson's zin, tilde hij haar eenvoudig om het middel, en met het meisje in zijn armen nam hij een geweldigen sprong, belandde op het dek van de Bruinvisch, en liet Denise, die

nu geheel haar bewustzijn had verloren, door de opening afglijden.

Brand voegde zich bij hem, en met koortsachtige haast begonnen beiden den deksel te sluiten en vast te schroeven.

Wat er moest gebeuren — zij wisten het volstrekt niet, maar een vreeselijk gevoel van ontzetting had zich van hen meester gemaakt.

Het was alsof zij begrepen dat een seconde hier drie menschenlevens waard kon zijn.

Brand greep onmiddellijk den koperen hefboom, de tanks liepen vol, en heel langzaam, afschuwelijk langzaam naar het leek, begon de Bruinvisch om haar eigen as te draaien, en richtte zijn neus naar den nu dreigenden, duistereren ingang van de tunnel, die naar de zee, naar de veiligheid voerde...

Het Fordje had letterlijk het uiterste verricht, wat er van het arme wagentje gevergd kon worden, en het was nu werkelijk een wrak gelijk, toen Raffles het tenslotte tot stilstand bracht, niet ver van de plek, waar het smalle rotspad begon, dat aan de eene zijde uitliep op den straatweg langs de kust, dan naar beneden liep, en aan het andere uiteinde feitelijk doodliep temidden van de rotsen en de klippen, maar toch niet meer dan een twintigtal schreden van het boschje, waarachter zich de smalle opening van de tunnel bevond.

Want dezen weg zou hij opnieuw moeten nemen, dat begreep hij wel.

De storm was nog in kracht toegenomen, en hij begreep wel dat de geheele landtong thans door de woedende golven gebeukt zou worden, en dat er niet aan te denken viel, haar tot aan de rotsnaald te volgen.

Hij vond bij het zwakke licht van zijn lamp, het geschilde berkentakje terug, drong daar het kreupelbosch binnen, en vond vrij spoedig, geleid door zijn zeldzaam ontwikkeld geheugen en zijn plaatsbegrip, de smalle spleet in de rots terug, waar de gang door de landtong een aanvang nam.

Hij drong er aanstonds binnen, voortgezweept door een angstig voorgevoel en in de zwakke hoop, dat misschien Lupin onderweg wel een ongeluk met zijn motorfiets had kunnen krijgen, zoodat hij hem toch nog voor was.

Want onderweg was het plotseling in zijn gedachten gekomen, wat er moest geschieden, als Lupin door de opening wilde klimmen, en hij zag daar beneden in het tamelijk helder verlichte hol, die twee hem volkomen onbekende mannen in wie hij natuurlijk aanstonds vijanden moest zien!

En daarom haastte hij zich, als stootte hij ook telkens ruw zijn ledematen tegen de zijwanden

van de smalle gang, die een eind verder op de hoofdtunnel uitkwam, vlak bij den blinden muur.

En hij moest zich te meer haasten, daar zijn lamp telkens zwakker ging schijnen, en zij het zeker geen tien minuten meer zou uithouden.

Hijgend ging hij steeds verder, terwijl zijn kleederen zwaar waren van den regen, die bijna gedurende den ganschen rit was neergeplast in het open Fordje.

Zoo strompelde hij dan voort, nog altijd vastberaden, en toch nu en dan sidderend als hij bedacht, wat er daarginds kon geschieden, in de holle naald!

Lupin scheen een verschrikkelijk vijand te zijn, als men hem eenmaal tegen zich vond, en hij zou onbarmhartig degenen verdelgen, die zijn geheim zouden kunnen uitbrengen, en die hem zijn wraak afhandig zouden pogen te maken.

Telkens zwakker werd het licht van lamp, en telkens vlugger haastte hij zich voort, op gevaar af, zijn hoofd te stooten tegen uitstekende punten en over de ongelijke rotsblokken te struikelen, die den bodem van de gang onveilig maakten.

Maar eensklaps, juist toen het licht van zijn lamp hem geheel dreigde te begeven, stond hij stil.

Hij was een sterk man, en zijn zenuwen waren van staal, en toch bedekte plotseling een klam zweet zijn slapen, toen hij daar, uit de duisternis van de gang, een schel, akelig lachje hoorde, als van een krankzinnige, en dadelijk daarna verwarde woorden, alsof iemand in een nachtmerrie tot zichzelf sprak.

Haastig knipte hij zijn lamp uit, en stond onbeweeglijk stil.

Een laatste blik had hem nog kunnen overtuigen, dat hij een soort van zak bereikt had, een natuurlijke verwijding van de tunnel, die hier eensklaps vier of vijf meter breed werd, om zich dadelijk weer te versmallen.

Het was ook hier dat zich een vrij diepe nis had gevormd in een der wanden, en op den tast zocht Raffles die nis op, en perste zich er in, zijn hand in zijn zak om de kolf van zijn revolver, en vastbesloten om zijn leven duur te verkoopen, als het moest.

Heel even keek hij nog om den hoek, maar vlug trok hij zijn hoofd terug, want daar naderde een dansend schijnsel, als van een vrij sterke lamp, die gedragen wordt door een man, die zich haastig verplaatst en telkens ergens overheen moet stappen.

En Raffles wist dat die man nu moest zijn op de plek, waar groote rotsblokken los over

den vloer gezaaid lagen, die groote voorzichtigheid noodig maakten.

Steeds duidelijker klonk het afschuwelijke lachen, steeds duidelijker ook weerschalden de afgebeten woorden en zinnen tusschen de rots-wanden.

— Het geld heb ik — en de meid kan naar den duivel gaan — met haar vrienden — haha! Zij zullen weten wat het is, Lupin tot vijand te hebben — ik wil de schrik worden van deze streek — er zijn meer schuilplaatsen — veel meer — en ik kan een nieuwe duikboot kopen . . .

Daarop volgde een dof gemompel, een paar vloeken, en nu was het schijnsel van de lamp al duidelijk zichtbaar op den rotsmuur voor de voeten van Raffles.

Nog twintig stappen, en Lupin zou gepasseerd zijn, met zijn buit, en met zijn vreeselijke wraakgedachten!

Raffles trok zijn revolver.

En juist op het oogenblik dat de man met den lantaren voorbij de nis zou gaan, sprong Raffles te voorschijn, en zijn stem klonk als een donder tusschen de nauwe wanden van de tunnel, toen hij luid riep, zijn revolver op de borst van den ander gericht:

— Sta stil en geef je over, Lupin!

De man stond stil als een standbeeld en zelfs geen seconde beefde de hand, die hij in de hand hield.

Raffles zag even het leder van de zware tasch, die hij in de andere hand droeg.

Bijna tegelijkertijd liet Lupin lamp en tasch vallen, en wierp zich brullend, het gevaar niet achtend, op dien onverwachten tegenstander, die daar zoo plotseling als uit den grond opgerezen scheen te zijn.

Raffles schoot, maar de volgende seconde wist hij dat zijn schot gemist had in de duisternis.

Want de lamp was gebroken in haar val, en Lupin had beide handen om zijn nek geslagen, tastte nu naar zijn keel, en trachtte hem te wurgen.

Raffles begreep dat hij om zijn leven vocht, en poogde den ander zijn revolver tusschen de ribben te drukken, maar Lupin had reeds zijn rechterpols weten te grijpen en hij wist met een zeer krachtigen, sluwen en wreeden tegenstander te maken te hebben.

Hij voelde de vingers van zijn vijand als staal om zijn pols knellen en ofschoon hij de revolver niet losliet zoo was zij toch nutteloos geworden en toen Lupin onverhoeds bukte, en hem met het hoofd in de maag stiet, met een hevigheid en een kracht als van een stier, toen ontglipte het wapen Raffles, daar hij genoodzaakt was, zijn

rechterhand tot iederen prijs vrij te maken, nu die onverhoedsche aanval hem had doen struikelen, en de beide mannen over den grond rolden, juist op de plek waar de tunnel zich verijd had, en in een tastbare duisternis.

Raffles voelde den heeten adem van Lupin vlak bij zijn hals, en hij begreep, dat zijn vijand met zijn handen naar zijn strot zocht.

— Maar heb ik dan met een wild beest te doen! schreeuwde hij woedend. Ik geloof bij mijn ziel, dat de kerel mij wil bijten!

Maar Lupin had een hand weten vrij te maken, en het volgende oogenblik voelde Raffles het ijskoude lemmet van een breed mes vlak langs zijn gelaat strijken.

En vlijmscherp moest het ook zijn, want ofschoon het nauwelijks zijn wang had geraakt, voelde hij het lauwe bloed uit zijn wang stroomen.

Van dat oogenblik begreep Raffles dat hij snel moest handelen, of het zou met hem gedaan zijn, want zijn zware, van water doorweekte kleederen maakten het hem onmogelijk, zich snel te bewegen, en zouden hem spoedig ten doode hebben afgemat.

Met een uiterste krachtsinspanning wist hij zich uit de omknelling van Lupin te bevrijden, greep hem bij de keel en deed zijn hoofd met kracht tegen den rotswand bonzen.

Hij hoorde het kletterend geluid van een mes dat op steen valt, dadelijk verslapte de greep der ijzeren vingers — en hijgend kon Raffles opstaan.

Hij was duizelig van vermoeidheid en van de duisternis die hem omringde, maar hij aarzelde niet, en tastend vond hij weder de nis terug, en daardoor ook de goede richting.

Zijn voet kwam tegen iets dat meegaf, hij raapte het op, en hij hield iets in zijn handen, dat vrij zwaar was, en helder rammelde.

Hij begreep dat hij de tasch met de buit in de hand had, en instinctmatig sloeg hij den riem om zijn hals.

Hij strompelde de tunnel verder in, en toen stond hij stil, en wilde zijn lantaren aansteken.

Hij knipte drie-, viermaal — de lamp weigerde.

De batterij bleek volkomen te zijn uitgeput.

En in een duisternis, met niets te vergelijken, ging Raffles verder, en tastte zich een weg langs den muur, en hij wist later nooit te zeggen hoelang die tocht geduurd had, totdat hij eensklaps weer stilstond op het zien van een eigenaardig lichtje, ter hoogte van zijn voeten, maar nog vrij ver van hem af, zeker wel zestig of zeventig

meters! Het geleek wel wat op een glimworm, maar daartoe was het licht toch te rood en ook te krachtig. En eensklaps drong een zacht sissend, knetterend geluid door in de ooren van Raffles, en hij begreep!

Daarginds smeulde een lont! Het was nu duidelijk wat Lupin bedoeld had, toen hij daar door de tunnel liep te vloeken en te mompelen!

Raffles wilde naar voren stormen, bijna gek van ontzetting, maar zijn beenen weigerden hem even den dienst, en toen hij met de uiterste wilskracht zich hersteld had, klonk er een verschrikkelijke losbarsting, het was of de aarde spleet, een ontzettende luchtdruk wierp hem verscheidene meters achteruit, en met een daverenden slag stortte de gansche holle naald in, met een geluid alsof de wereld verging . . .

Als verdoofd bleef Raffles verscheidene minuten zoo liggen, en toen stond hij op, en een wilde kreet ontsnapte hem, toen hij den nachthemel boven zich zag en de jagende wolken.

De ontploffing had waarschijnlijk de rotsblokken zoodanig verschoven, dat de tunnel voor een gedeelte was blootgekomen. Raffles klauterde naar buiten in de vrijheid — en hij had willen juichen van vreugde en dankbaarheid toen daar, op nauwelijks twintig meters afstand een grijze, hem welbekende vorm vaag zichtbaar werd in het maanlicht, en de bekende lichtseinen gegeven werden!

En toen hij de reusachtige gedaante van Henderson zag, bedacht hij zich geen oogenblik, maar ontdeed zich van de zware regenjas, zonder echter de tasch te vergeten, wierp zich in de golven, en bereikte met een paar krachtige slagen de duikboot, die maar juist bijtijds, nauwelijks een minuut voor de losbarsting, de open zee had bereikt.

Toen de dag grauwe werd Denise de Chan-deley op een eenzame plek van het strand aan land gezet, op geen kilometer gaans van het kasteel van haar vader.

De zware tasch had zij echter niet bij zich....

Wat Lupin betreft, de bevolking die op de losbarsting was komen toesnellen, en die van de reden volstrekt niets begreep, vond den ingang tot de tunnel pas verscheidene dagen later — maar het lichaam van Lupin vond zij niet, ofschoon een geheimzinnige boodschap aan de politie van Barfleur voldoende inlichtingen had gegeven!

Naar alle waarschijnlijkheid was Lupin nog bijtijds bijgekomen, en had hij de vlucht kunnen nemen.

DUBEC-RECLAME.

**Meerdere Filmsterren volgen.
Vraagt voorwaarden in den Sigaren-
winkel of bij den fabrikant.**

De volgende aflevering bevat:

Een gevaarlijk Mededinger

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO-BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,

door hem zelf verteld.

Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885